ஆரிய வேதங்கள்

★

ஆசிரியர் :
யாழ்ப்பாணத்து நவாலியூர்
திரு. ந. சி. கந்தையா பிள்ளை

பதிப்பாளர்
முத்தமிழ் நிலயம்
சென்னை

 [விலை

பொருளடக்கம்

முன்னுரை

ஆரியர் தமிழரின் சமயம், ஆரியர் தமிழர், ஆரியம் தமிழ் என்பவைகளின் ஆராய்ச்சி, ஒரு கூட்டத்தவரின் வாழ்வைப் பாதிக்கின்றது. வேதங்கள் கடவுளாற் சொல்லப்பட்டவை; பிராமணர் பிரமாவின் முகத்திலிருந்து தோன்றினோர்; சமக்கிருதம் தேவர்கள் பேசும் மொழி; அம்மொழியில் சொல்லாதவைகளைத் தேவர் அறிந்து கொள்ளமாட்டார்; ஆகவே மக்களின் எண்ணங்களைக் கடவுளருக்கு அவர் விளங்கக் கூடிய மொழியில் கூறுதல் வேண்டும். அவ்வாறு கடவுளர் எண்ணங்களைப் பொதுமக்களுக்கும், பொதுமக்களின் எண்ணங்களைக் கடவுளுக்கும், உணர்த்துவோராகிய தாம் பூதேவர் என்பனபோன்ற பொய்யான பொல்லாத கருத்துக்களை மக்களிடையே பரவச் செய்து, அவர்களின் அறியாமை மூலம் உலகில் மதிப்பும் நல்வாழ்வும் பெற்று வாழும் ஒரு கூட்டத்தினர், மேற்படி கருத்துக்களுக்கு மாறான ஆராய்ச்சிகளை வெளியிட விரும்ப மாட்டார்களல்லவா? ஆகவே அவர்களால் எழுதப்பட்ட, எழுதப்படும் நூல்களில் தமிழரின் உயர்வுகளைக் கூறவேண்டிய பகுதிகள் காணப்படுவதில்லை. அவர்களைப்பற்றிக் கூறவேண்டிய இன்றியமையாமை ஏற்பட்டால், அவர்கள் அரக்கர், இராக்கதர், பேய்கள், பைசாசுகள் எனக் கூறப்படுவர். இதனால் தென்னிந்திய மக்களைப் பற்றிய உண்மை வரலாறுகள் வெளிவராதிருந்தன.[1]

[1] At any rate we may be on our guard against looking at everything through Aryan or Brahmanical Specatakles...... that almost everything has passed into written form has been cast in an Aryan mould. For real history the Brahmanic writers never cared anything.........everything about non-Aryan race is either omitted or only noticed the conquest of the 'twice born' over the 'demons' and barbarians. —Village community- P. 91—B.H. Baden Powell M.A.C.I.E.

மேல்நாட்டவர்கள் தென்னிந்திய மக்களின் மேலான நாகரிகத்தை விளக்கிப் பல ஆராய்ச்சிகள் செய்துள்ளார்கள். மொகஞ்சதரோ அரப்பா முதலிய தமிழரின் பழைய நகரங்களின் நாகரிகத்தைப் பற்றி மேல்நாட்டு வெளியீடுகளில் பல ஆராய்ச்சிகள் வெளிவந்துள்ளன. அவைகள் போன்றவை தமிழ்நாட்டில் வெளிவருவதில்லை. இதற்குக் காரணம், தமிழர் நாகரிகம் ஆரியர் நாகரிகத்திற்கு முற்பட்டதென்றும், அந்நாகரிகத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டே ஆரிய நாகரிகம் கட்டப்பட்டுள்ளது என்றும், பொதுமக்கள் அறியின், அது ஒரு கூட்டத்தினரின் வாழ்வுக்குப் பங்கமாகு மென்பது பற்றி ஆகலாம்.

நாம், உண்மையான தமிழர் ஆரியர் வரலாறுகளைப் படிக்க வேண்டுமாயின், மேல்நாட்டறிஞரால் எழுதப்பட்டவைகளையே படித்தல் வேண்டும். மேல்நாட்டறிஞரால் எழுதப்படும் உண்மை ஆராய்ச்சிக்கும், பிராமண வகுப்பினரால் எழுதப்படும் ஆராய்ச்சிகளுக்கும் வேறுபாட்டைக் காணலாம். பின்னவரிடத்தில் தமிழரிலும் பார்க்க ஆரியரே நாகரிகத்திற் சிறந்தவர்கள்; அவர்களே தமிழருக்கு நாகரிகத்தைக் கற்பித்தவர்கள் எனக் கூறும் குறிக்கோள் இருப்பதை நாம் காணலாம்.[2] ஆரிய வேதங்கள் என்னும் இச்சிறிய நூல், மேற்புல அறிஞர் பலர் வெளியிட்டுள்ள சிறந்த கருத்துக்களைத் துணைக்கொண்டு எழுதப்பட்டதாகும். சிறுகுழந்தையும் ஒவ்வொன்றுக்கும் நியாயம் கேட்டு ஆராய்கின்ற காலம் இது; ஆகவே பொய்க்கதைகளை அடிப்படையாகக் கொண்ட நம்பிக்கைகள், இனி நெருப்பின் முன்வைத்த வெண்ணெய் போலாகி விடுமென்பதில் சந்தேகமில்லை.

பிராமண ஆசிரியர்கள், இந்தியமக்கள் ஆராய்ச்சித்துறையில் இருப்பது எப்படி இருக்கிறதென்றால், தமிழருடைய உண்மை வரலாறு வெளியில் வராதபடி, அவைகளை வடிகட்டி மறித்து ஆரியர் வரலாறுகளையே வெளியில் விடுவதற்கு இருப்பதுபோல வென்க.

சென்னை,
1—1—47

ந. சி. கந்தையா

[2] History and philosophy of the Lingayat Religion—P·10—M. R. Sakhare M. A. T. D.

ஆரிய வேதங்கள்

தோற்றுவாய்

நாம் தமிழர்; தமிழராகிய நாம் ஆரிய வேதங்களைப் பற்றியறிய வேண்டிய முக்கியம் யாது? எனப் பலர் வினவலாம். நம்மவர் பலர் ஆரிய வேதங்களைப்பற்றி அறியார்; அவை கடவுளாற் செய்யப்பட்டவை என நம்பி வருகின்றனர். இன்று ஆலயங்களில் சொல்லப்படுவன கடவுள் வாக்காகிய வேதங்கள் என நம்பப்படுகின்றமையினாலேயே, வடமொழி சமய மொழியாகவும் தமிழ் நாட்டில் இடம்பெற்றுள்ளது. இது நம்மவர் அறியாமையின் விளைவாகும்.

சில ஆண்டுகளின்முன் திரு. கா. சுப்பிரமணிய பிள்ளை எம். எ. எம். எல். (M. A. M. L) அவர்கள், திருநான்மறை விளக்கம் என்னும் கட்டுரைவாயிலாக ஆரிய வேதங்கள் காலந்தோறும் மக்கள் பாடிய பாடல்களின் தொகுதிகள் என எடுத்து விளக்குவாராயினர். அப்பொழுது நம்மவருள் ஒருவரே, வேதங்கள் கடவுளாற் செய்யப்பட்டவை எனக் கூறி முந்நூறு பக்கங்களுக்கு மேல் விரிந்த ஒரு புத்தகத்தை வெளியிடுவாராயினர். அதற்குப் பார்ப்பன வகுப்பினரில் ஒருவர் மதிப்புரையும் வழங்கியிருந்தார். வேதங்கள் கடவுளாற் செய்யப்பட்டன என்று நாட்டுவதற்கு அவ் வேதபாடல்களுள் ஒன்றேனும் அந்நூலில் எடுத்து ஆளப்படாதிருந்தமை இங்குக் குறிப்பிடத் தக்கது. இலங்கையில் வாழ்பவ

ரும் பி. எஸ். ஸி. என்னும் பட்டதாரியும், தமிழ்ப் பண்டிதருமாயுள்ள ஒருவரும், வேதங்கள் கடவுளாற் சொல்லப்பட்டனவே என்று சில திங்கள் வெளியீடுகளில் எழுதுவாராயினர். வட இலங்கையில் வாழ்பவரும் பி. ஏ. பட்டதாரியும் தர்க்கநூல் வல்லாருமாகிய இன்னொருவர், வேதங்கள் கடவுளாற் செய்யப்பட்டன என்று முழங்கினதளவில் நின்றுவிடாது, யாகத்தில் வெட்டப்பட்ட விலங்குகள் உயிர்பெற்றெழுந்தன என்று கூறிக் கந்தபுராணத்திலின்றும் ஒரு பிரமாணமும் எடுத்துக் காட்டியுள்ளார். ஆங்கிலமுந் தமிழும் ஒருங்கு பயின்ற பட்டதாரிகளே இவ்வாறு கூறுவார்களாயின், பொது மக்களின் நிலைமை என்னாகும். வேதம் கடவுளாற் செய்யப்பட்டது எனக் கூறுதல் நம்மவர் பலருக்குப் பழக்கமாக அமைந்துள்ளது. இப்பழக்கத்தை மாற்றுவது கடினமாயிருக்கின்றது. "பழக்கங் கொடிதுகாண்" என்றார் ஒழிவிலொடுக்க நூலுடையாரும்.

ஆரிய வேதங்களிலுள்ள பாடல்களைச் செய்த புலவர்களின் (இருடிகள்) பெயர்கள் எல்லாம் காணப்படுகின்றன. புலவர்கள் பாடிய பாடல்கள், பாட்டின்நடை, பாடலில் துதிக்கப்பட்ட தெய்வம் முதலிய விவரங்கள் அடங்கிய நூல் வடமொழியில் உண்டு. அதற்கு அநுக்கிரமணி என்று பெயர்.* ஆரிய வேதங்கள் ஒரு கூட்டத்தினருக்கு மாத்திரமே தெரிந்திருந்தன. மற்றவர்கள் அவைகளைப்பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. மற்றவர்கள் அவைகளை ஓதவோ, கேட்கவோ கூடாது என அவர்கள் சட்டம் செய்திருந்தார்கள். அதற்குக் காரணம்

*Of the writings called Anukramani in which the metre, the deity and the author of each song are given in their proper order—The History of Indian literature—P. 61—A. WEBER

அவை கடவுளாற் செய்யப்பட்டிருத்தலும், அவை தேவர்கள் வழங்கும் தெய்வமொழியில் உள்ளனவாதலும் என அக் கூட்டத்தினர் கூறுவாராயினர். அக்பர் காலத்திற்கூடப் பிராமணர் ஓதிவரும் வேதம் எவ்வகையினது என்று அறிய அவ்வரசன் முயன்று வந்தானென்றும், அவனுக்கு அது கைகூடவில்லை என்றும் அறிகின்றோம்.

மேல்நாட்டவர் இந்தியநாட்டுக்கு வரத் தொடங்கினார்கள். இந்தியநாட்டின் பல பகுதிகள் ஆங்கிலர் ஆட்சிக்கு உட்பட்டன. அப்பொழுது வழக்குகளை விளங்கித் தீர்ப்பளிப்பதற்கு இந்தியநாட்டில் வழங்கும் சட்டங்களையும் தேசவழக்குகளையும் அறியும் கட்டாயம் ஆங்கில நீதிபதிகளுக்கு ஏற்பட்டது. *1773*-ல் வாரன் ஹேஸ்டிங்ஸ் என்பவர், வங்காளத்துக்குக் கவர்னர் ஜெனரல் ஆக்கப்பட்டார். இந்தியாவிலுள்ள மற்றைய ஆங்கிலர் இராச்சியங்களுக்கும் அவரே தலைவராயிருந்தார். அவர், நியாயப்பிரமாணங்கள் எல்லாவற்றையும் அறிந்த பிராமணரை அழைத்துச் சட்டநூல் செய்யும்படி பணித்தார். அவர்கள் 'விவதன்வசேது' என்னும் சட்டநூல் செய்தார்கள். அதில் குடும்பச் சட்டங்களும், சொத்துரிமைபற்றிய காரியங்களும், இவைபோன்றவையும் அடங்கியுள்ளன. அதனை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கக் கூடியவர்கள் ஒருவரும் இன்மையால், அது பாரசீகத்துக்குத் திருப்பப்பட்டுப் பின், பாரசீகத்திலிருந்து ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டது. அது ('A code of Gentoo'') மேன்மக்களின் சட்டம் என்னும் பெயருடன் *1785*-ல் அச்சிடப்பட்டது. இதுவே "இந்து லா" (Hindu Law) எனப் படுகின்றது. *1830*-வரையில் வேதங்களைப்பற்றி மேல்நாட்டவர்கள் அறியவில்லை. வேதங்களின் ஒரு பகுதி *1838*-ல் இலண்டனில் வெளி

வந்தது. 1849க்கும் 1875க்கும் இடையில் மாக்ஸ்மூலர் இருக்குவேத பாடல்களைச் சாயணர் உரையோடு அச்சிற் பதித்தார். 1851க்கும் 1863க்கு மிடையில் இருக்கு வேதமூலம் முழுமையும் அச்சிட்டப்பட்டது. வேதமொழி சேர்மன்மொழிக்கு (German language) இனமாயிருந்தமையின், மொழி ஆராய்ச்சியின்பொருட்டு மேல்நாட்டவர்கள் சமஸ்கிருதத்தைப் பயின்றார்கள். இலாத்தின், சேர்மன், பிரெஞ்சு, ஆங்கிலம் முதலிய மொழிகளில் வேதங்கள் பலரால் மொழிபெயர்த்து அச்சிடப்பட்டன. இந்திய நாட்டிலுள்ள பிராமணரிலும் பார்க்க மேல்நாட்டவர்களே வேதங்களைப்பற்றி நன்கு அறிவார்கள். இன்று சரித்திர ஆராய்ச்சித் துறையில் வேலைசெய்யும் பிராமண வகுப்பினரும், பிராமண வகுப்பினரல்லாதாரும் வேதங்களின் ஆங்கிலமொழி பெயர்ப்புக்களையே எடுத்து ஆளுகின்றனர். மேல்நாட்டு நன்மக்களின் குன்றாத உழைப்புக், காரணமாக ஆரியவேதங்களும் அவைகளைப்பற்றிய உண்மைகளும் முற்றாக வெளிவந்துள்ளன. அவைகளைப் பிராமணரல்லாதாரும், இன்று நன்கு கற்றறியலாம். ஆகவே இன்று அவை மறைக்கப்பட்டிருக்கவில்லை.

ஆரியவேதங்களைப் படித்துப் பார்த்தால், அவை சாதாரண மக்களால் பாடப்பட்டவை என்று எளிதிற் புலப்படுதலுமல்லாமல், அவை அறிவுடைய மக்களின் சமய நூலாக இருக்கத்தகாதன என்றும் தெள்ளிதிற் புலப்படும். தமிழ் மக்களுக்கும் ஆரியவேதங்களுக்கும் யாதும் உறவு இல்லை. ஆரியரை எதிர்த்துப் போராடியவர்களும், தாசுக்கள் என்று அவர்களால் இழித்துக் கூறப்பட்டவர்களுமாகிய தமிழர், அழிந்துபோக வேண்டுமென்று திட்டிப்பாடிய பாடல்கள் பல வேதங்களில் காணப்படுகின்றன. இவ்வுண்மைகளை எல்லாம்

நம்மவர்கள் நன்கு அறிந்து உண்மை கடைப்பிடிக்குமாறே இந்நூல் வெளிவருகின்றது.

ஆரியர்

வேதங்களைப்பற்றி அறிந்துகொள்வதன்முன் நாம் ஆரியர் யார்? என்று அறிந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். இரசியா நாட்டின் தென்கோடியில் ஒருவகை வெண்ணிற மக்கள் வாழ்ந்துகொண்டிருந்தார்கள்.* அவர்கள் எப்பெயரால் அறியப்பட்டார்கள் என்று ஒருவராலும் அறிய முடியவில்லை. அம்மக்கள் பாரசீகம், இந்தியா, ஐரோப்பாவின் பல பகுதிகளில் சென்று வாழ்ந்து, பற்பல பெயர்களைப் பெற்றனர். பெயர் அறியப்படாத அம்மக்களின் ஒரு கூட்டத்தினர் 'ஆரிய' என [2]பாரசீக, ஆரிய வேதங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளார்கள். இக்கூட்டத்தினருக்கு வழங்கிய 'ஆரிய' என்னும் பெயரே அவர் இனத்தவர்களாகிய எல்லாக் கூட்டத்தினருக்கும் பெயராக வழங்குவதாயிற்று இந்தியா, பாரசீகம் ஐரோப்பாவின் பலபகுதிகளிற் சென்று வாழ்ந்த ஆரிய மக்களின் மொழிகளிலுள்ள பல சொற்கள், ஒரே வகையாக விருக்கின்றன. ஒரே வகையான அச்சொற்கள் பழைய ஆரியச்சொற்கள் எனத் துணியப்படுகின்றன. அவ்வகை ஆரியச்சொற்களைக்கொண்டு பழையஆரியர் வாழ்ந்த இடம், அவர்களின் நாகரிகம், அவர்கள் அறிந்திருந்த தொழில்கள், அவர் நாட்டிற் காணப்பட்ட பறவை, விலங்குகள், மரஞ்செடிகள், போன்றவை 'அறி

---

*The original common name of the so called Aryan race is still unknown. One thing is certain that they were not called Aryans. For many other Aryan tribes had other names —Archaens, Celts, Italics, Tocharians, Phrygians etc.—The cradle of the Aryans—H. Heras—New Review VOL 5 P. 353

யப்படுகின்றன. அவ்வகை ஆராய்ச்சியினால் பழைய ஆரியர் இரசியநாட்டின் தென்கோடியில் வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள் என்பது உறுதிப்படுகின்றது.

கலப்பற்ற ஆரியர் உளரா ?

ஆரியர் என்னும் மக்கள், சென்ற சென்ற இடங்களில் வாழ்ந்த மக்களோடு தாராளமாகக் கலந்துகொண்டார்கள். இன்று இவ்வுலகத்திலேயே கலப்பற்ற ஆரியர் இலராவர். இந்தியநாட்டிலே, காசுமீரத்தில் அதிகக் கலப்பற்ற ஆரியர் வாழ்கின்றார்கள், என்று கருதப்படுகின்றது. இன்று மக்கள், தம்மை ஆரியர் எனக் கூறிக்கொள்வது நகைப்புக் கிடமானது. அதிலும் தென்னிந்திய பிராமணர், அவ்வாறு தம்மை அபிமானித்து வருவதுதான் வியப்புக்களுள் மிக வியப்புடையதாகும்.*

வேதபாடல்களின் தொடக்கம்

இரசிய நாட்டினின்றும் வந்து, இந்தியநாட்டிற் குடியேறிய மக்கள் வழிபட்ட கடவுளர், தமிழர் வழிபட்ட கடவுளரிலும் வேறானோர். அலைந்து திரியும் மக்களாக இருந்தமையின், அவர்கள் கோயில்களை அமைத்துக் கடவுளரை வழிபடவில்லை. கடவுளரைக் குறித்துப் பலியிடுதலே அவர்களின் சமயமும் சமயச் சடங்குமாயிருந்தது. பலியிடும்போது, தெய்வங்கள், தாம் விரும்பிய இவ்வுலக சுகங்களைக் கொடுக்கும்பொருட்டுச் சிலர்

* It is error to suppose that the pure Aryan race exists anywhere. The aryans from very early time were extensively eclectic, and this eclecticism was the secret of their cultural success. They freely mix with other races. This happened in Europe as well as in India—ibid

அவர்கள்மீது பாடல்களைப் பாடினர். அப்பாடல்களின் தொகை வேதம் எனப்பட்டது. ஆரியர் கி. மு. 2000 வரையில் இந்தியநாட்டை அடைந்தார்கள். வேதபாடல்கள் வியாசமுனிவரால் நான்காக வகுக்கப்பட்டன என்று சொல்லப்படுகின்றது. வியாசர் பாரதகாலத்தவர். பாரதம் கி. மு. 13-ம் நூற்றாண்டு வரையில் நிகழ்ந்ததெனப் படுகின்றது. ஆகவே கி. மு. 2000க்கும் கி. மு, 1300க்கும் உட்பட்ட காலங்களிற் செய்யப்பட்ட பாடல்கள், வேதங்களில் அடங்கியுள்ளன என்று விளங்குகின்றது.

நான்கு வேதங்கள்

ஆதியில் வேதம் ஒன்றாக இருந்தது. அதற்கு இருக்கு என்று பெயர். இருக்கு வேதத்தில் 1028 பதிகங்கள் உண்டு. பதிகங்கள் என்பன பத்துப்பாடல்கள் கொண்டவை. வேதத்தில் உள்ள பதிகத்தில் பத்துக்குக் கூடியும் குறைந்தும் பாடல்கள் காணப்படுகின்றன. விளங்கும் இலகு நோக்கிப் பதிகம் என்னும் சொல் இங்குப் பயன்படுத்தப் படுகின்றது. இவைகளில் பதினொரு பதிகங்கள் வாலகில்லியரால் பாடப்பட்டனவென்றும், அவை பிற்காலத்தன வென்றும் கருதப்படுகின்றன. அவைகளை நீக்கிப் பார்த்தால் இருக்கு வேதத்திலுள்ளவை 1017 பதிகங்களே. 1017 பதிகங்களிலும் 10,600 பாடல்கள் உள்ளன. ஒரு பக்கத்தில் 33 வரிகள் அச்சிட்டால், இருக்குவேத பாடல்கள் முழுமையும் 600 பக்கங்களில் அடங்கும். இது கிரேக்க கவியாகிய ஹோமரின் இல்லியாட் என்னும் நூல் அளவு ஆகும்.

இருக்குவேதம் பத்து மண்டலங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. மண்டலமல்லாமல் அட்டகம் என்னும்

இன்னொரு பிரிப்பும் உண்டு. முதல் மண்டலத்திலுள்ள பாடல்கள் பல இருடிகளாற் பாடப்பட்டவை. இரண்டு முதல் எட்டுவரையில் உள்ள பதிகங்கள் ஒவ்வோர் இருடி குடும்பத்தினராற் பாடப்பட்டவை. ஒன்பதாம் மண்டலப் பாடல்கள், பல இருடிகளாற் பாடப்பட்டவை அப்பாடல்கள் முழுமையும் சோம இரசத்தைக் கடவுளாகத் துதிக்கின்றன. ஒன்பதாம் மண்டலத்துக்கும் பத்தாம் மண்டலத்துக்கும் இடையில், வாலகில்லியரின் பாடல்களாகிய பதினொரு பதிகங்கள் காணப்படுகின்றன. பத்தாம் மண்டலப் பாடல்கள் பத்து இருடிகளால் செய்யப்பட்டவை. இப்பாடல்களின் நடை, பொருள்களைக்கொண்டு இவை பிற்காலத்தன என வேத ஆராய்ச்சியாளர் கூறியிருக்கின்றனர்.

இருக்குவேதத்தினின்றும் பல பாடல்களை எடுத்தும், அவைகளோடு பிற பாடல்களைச் சேர்த்தும் பின்னும் இரு வேதங்கள் செய்யப்பட்டன. அவை யசுர், சாமம் எனப்படும். யாகக் கிரியைகளிற் படிக்கும் பாடல்கள் அடங்கிய தொகுதி யசுர் எனப்பட்டது. யசுர் வேதத்திற் காணப்படும் பாடல்களில் பாதிவரையில் இருக்குவேதத்தில் உள்ளன.

சாமவேதத்தில் 1550 பதிகங்கள் வரையில் உள்ளன. இவைகளுட் பெரும்பாலன இருக்குவேதத்தின் ஒன்பதாவது பத்தாவது மண்டலங்களிலிருந்து எடுக்கப்பட்டவை. சாமவேதம் யாகங்களில் இசையோடு பாடப்படும் பாடல்கள் அடங்கிய பகுதி.

பாடல்களுக்கு நாலு அடிகள் உண்டு; சில சமயங்களில் மூன்று அல்லது ஐந்து அடிகளும் காணப்படுகின்றன. ஒவ்வொரு அடிக்கும் எட்டு, பதினொன்று

அல்லது பன்னிரண்டு அசைகள் உண்டு. அடிகள் பெரும்பாலும் ஒரே வகையாக வுள்ளன; சில சமயங்களில் நீளமாகவும் காணப்படுகின்றன. இருக்குவேத பாடல்கள் செய்யப்பட்டமொழி, மிகப்பழமையுடையது. அம்மொழியின் வளர்ச்சியாகிய பிற்கால இலக்கிய மொழிக்குப் பாணினி முனிவர் கி.மு. 4-ம் நூற்றாண்டில் இலக்கணஞ் செய்தார்.

அதர்வணவேதம் நாலாவதாக உள்ளது. இதில் பில்லி சூனியம்போன்ற மந்திர வித்தைகள் கூறப்படுகின்றன. இதை வேதங்களுட் சேர்க்கலாமா, விடலாமா என்னும் கருத்து நீண்டகாலம் இருந்து வந்தது. ஆகவே சில இடங்களில் நான்கு வேதங்கள் என்றும் சில இடங்களில் மூன்று வேதங்கள் என்றும் கூறப்பட்டிருத்தலைக் காணலாம். மனுஸ்மிருதி மூன்று வேதங்களைப்பற்றிக் கூறுகின்றது.

வேதங்களிற் கூறப்படும் கடவுளர்

இருக்கு வேதத்திற் சொல்லப்படும் கடவுளர், இயற்கையின் உருவகங்களாவர். இறந்தவர் வணக்கமே இயற்கை வணக்கமாக மாறியுள்ளதென்பது பல்லோர் கருத்து*. இராமாயணத்தின் சிக்கல்கள் (Riddles in Ramayana) என்னும் நூலில், ஆரியரின் தெய்வங்கள் அவர்களின் இறந்த முன்னோர்கள் என வைத்தியா என்

* The theory is that religion arose from the worship of deceased ancestors. This is usually held to be more convincing than the theory of nature worship, in that it gives a reason why man as a fact came to believe in divine or superhuman beings—Vedic Hymns—P. 15—Edward T. Thomas M. A. D. Litt

ஒரும் அறிஞர் கூறியுள்ளார். வேதபாடல்கள், சோமச் சாறு, நெய், மாமிசம் முதலியவைகளை நெருப்பில் பலி யாக இட்டு யாகஞ் செய்யும்போது படித்தற்குரியன.

வேதங்களிற் கூறப்படும் தேவர்கள், தயஸ், வருணன், மித்திரன், ஆதித்தர், சூரியன், சாவித்தர், பூசன், விஷ்ணு, அஸ்வினிகள், உசாக்கள், இரதி, இந்திரன் உருத்திரன், மருத்துவர், வாயு, அல்லது வாதா, பிருதுவி, அக்கினி, பிரகஸ்பதி, சோமன், சிந்துஆறு, விபாஸ்ஆறு, சுதுட்ரி (Sutlej) ஆறு, சரஸ்வதி (ஆறு) முதலியோராவர். தேவுக்களும் முன்பு இறப்பவர்களா யிருந்தார்கள. சோம இரசத்தைப் பருகி அவர்கள் இறப்பை ஒழித்தார்கள். தெய்வங்கள், வடிவில் மனிதனைப்போன்றனவே. தீக்கடவுளின் நாக்கும் உறுப்புக்களும் நெருப்பின் சுவாலைகள். சிலர் போர்க்கடவுளர். இந்திரன், இவ்வகையினன். கடவுளர், குதிரை அல்லது வேறு விலங்குகள் பூட்டிய தேரில் வானத்தில் சவாரி செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய உணவு, பால், நெய், இறைச்சி, தானியம் முதலியன. அவர்களுக்கு அவ்வுணவு பலிகள் மூலம் கிடைக்கின்றன. அக்கினி அவர்களுக்கு அவைகளைக் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கிறான். சில சமயங்களில் அவர்கள் தமது தேர்களில் வந்து பலிகளை ஏற்கின்றனர். அவர்களின் இருப்பிடம் வானத்திலுள்ள சுவர்க்கம். அவர்களுக்கு ஆற்றல் மிக உண்டு. அவர்களை மகிழ்விப்பதால் அவர்கள் மக்களுக்கு நேரும் இடையூறுகளைப் போக்குகின்றனர். உலகிலுள்ள எல்லா உயிர்களின்மீதும் அவர்கள் அதிகாரம் செலுத்துகின்றனர்.

வேதம் என்னும் பெயர்

ஆரிய மக்கள் தம் முன்னோர் கடவுளைத் துதித்துப் பாடிய பாடல்களுக்கு வேதம் எனப் பெயரிட்டார்கள். வேதபாடல்கள் அறிவு வளர்ச்சிக்காகப் பாடப்பட்டனவல்ல, கடவுளின் மறைவான பெயர்களைக் கூறும் மந்திரங்களாகச் செய்யப்பட்டன. மந்திரம் என்பதற்கும் மறைத்துச் சொல்லப்படுவது என்று பொருள். வேதம் என்பதற்கு அடி, 'வித்' எனப்படுகின்றது. அது பொருந்துமாறில்லை. ஆரியமக்கள் வருமுன்னரே இந்தியநாட்டில் வாழ்ந்துகொண்டிருந்த மக்களுக்கு மறை யிருந்தது. மறை இருவகை; கடவுளின் இரகசியமான பெயரைச் சொல்வதாகிய மந்திரம் ஒன்று; மற்றது குரு மாணாக்கர் முறையில் உபதேசிக்கப்படும் உண்மை ஞானங்கள். தமிழர் தமது தத்துவ ஞானங்களையும் சமயக்கருத்துக்களையும் நூலாகச் செய்யும் வழக்கில்லை. இதனை "அங்கில மருங்கின் அறமுதலாகிய மும்முதற்பொருட்கும் உரிய என்ப"(தொல்-செ-106) என்னும் தொல்காப்பியச் சூத்திரம் விளக்குகின்றது. இதனால் தமிழரின் சமய சம்பந்தமான கருத்துக்கள் மறை, வேதம் எனப்பட்டன. வேதம் என்பதற்கும் மறை என்னும் பொருளேயாகும். வேதம் என்னும் சொல், மற்றைய ஆரிய மக்களின் மொழிகளிற் காணப்படாமையால், அது தமிழ்ச்சொல் என்பது நன்கு துணியப்படும். வேதம் என்னும் சொல்லுக்கு உண்மையான அடியைக் காணமாட்டாத ஆரியமக்கள், அதற்கு அடி, 'வித்' எனக் கூறலாயினர். தமிழிலிருந்து வேதங்களிற் சென்று ஏறியுள்ள பல தமிழ்ச்சொற்கள் உள்ளன என்பதைக் கல்ட்வேல், கிற்றெல் முதலிய ஆராய்ச்சிவல்லார் காட்டியுள்ளார்கள். "தமிழ்ச்சொற் பிறப்பு ஒப்பியல் அகராதி" என, நல்லூர் சுவாமி ஞானப்பிரகாசர் வெளி

யிட்டு வரும் நூலில், தமிழிலிருந்து வடமொழியில் சென்று வழங்கும் பல தமிழ்ச் சொற்களுக்குத் தப்பாக வடமொழி மூலங்கள் கூறப்பட்டிருத்தல் எடுத்துக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இன்று தமிழில் வழக்கொழிந்த அரிய தமிழ்ச்சொற்கள் பலவற்றை மலையாளம், கன்னடம், தெலுங்கு, துளு முதலிய மொழிகள் காப்பாற்றி வைத்திருக்கின்றன. அவ்வாறே ஆரியமொழியும் வழக்கிறந்த பல தமிழ்ச்சொற்களைக் காப்பாற்றி வைத்திருக்கின்றது என நாம் துணிதல் கூடும். ஒரே பொருளைக் குறிக்கும் சொற்கள், அப்பொருளின் வெவ்வேறு இயல்புகளைக் குறிக்கும் சொல்மூலங்கள் வாயிலாகப் பிறந்து வழங்கின. அவற்றுட் சில தமிழில் வழக்கிறந்துபோக, மற்றவை சில வடமொழியிற் காணப்படுகின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, பாய் என்னும் அடியாகப் பரி என்னும் சொல்லும், அசை என்னும் அடியாக அசுவம் என்னும் சொல்லும் பிறந்தன. அசுவம் என்னும் சொல் தமிழில் வழக்கிறந்தது. அது இன்று வடமொழியிற் காணப்படுதலின், அது வடமொழிச் சொல் என்று கருதப்படுகின்றது. இவ்வாறே வேதம் என்பது மறை என்னும் பொருளில் வழங்கிய தமிழ்ச்சொல் என்பது திண்ணம். இப் பெயரையே ஆரியர் தமது பாட்டல்களுக்கு இட்டு வழங்கினர். வேதங்களில் மறைத்தற்குரியது யாதும் இன்மையால், அப்பெயர் இடுகுறிப் பெயராக அவைகளுக்கு இடப்படலாயிற்று. தமிழர் தமது சமயத்தொடர்பாக வழங்கிய பெயர்களை, ஆரிய மக்களும் ஆண்டமையின் பிற்காலங்களில் பெரும் மயக்கம் உண்டாவதாயிற்று.

மந்திரங்கள் மறை ஆதல்

வரலாறு தொடர்பான உண்மை ஒன்றைக் கண்டு பிடிக்கவேண்டுமாயின், நாம் உலகமக்களின் வரலாற்றை அறியவேண்டும்.

எண்ணங்களே மொழியாக மாறுகின்றனவென்று நாங்கள் எல்லோரும் அறிவோம். எண்ணங்களுக்கு ஆற்றல் உண்டு. ஒருவன் தும்மினால் அவனைப்பற்றி யாரோ நினைக்கிறார்கள் என்ற நம்பிக்கை, உலகமக்கள் எல்லோரிடையும் காணப்படுகின்றது. "வழுத்தினாள் தும்மினேனாக வழித்தழுதாள்—யாருள்ளித் தும்மினீ ரென்று" எனத் திருவள்ளுவனாரும் கூறுதல் காண்க. ஆபிரிக்காவிற் சில மக்கள் தமது உண்மைப்பெயரைப் பிறருக்கு வெளியிடுவதில்லை. உண்மைப்பெயரை உச் சரித்துப் பிறர் தமக்குத் தீங்கிழைக்க முடியுமென அவர்கள் நம்புகின்றார்கள். ஆகவே அவர்களின் உண் மையான பெயர், அவர்களின் கிட்டிய உறவினருக்கு மாத்திரம் தெரியும். தமக்குத் தீங்கு இழைக்கக் கூடிய விலங்கின் பெயரை அவர்கள் சொல்லார்கள். சொன்னால் அதுவந்து உடனே தம்மைக் கொன்றுவிடும் எனஅவர் கள் நம்புகின்றார்கள். அவ்வாறு சொன்னமையால் அவ் விலங்கு வந்து அவர்களில் சிலரைக் கொன்று விட்ட தென்னும் பழங்கதைகள் அவர்களிடையே உள்ளன. இராக்காலத்தில் 'பாம்பு' என்று சொல்லுதல் ஆகாது என, முதியவர்கள் குழந்தைகளுக்குக் கூறியதை நாம் கேட்டுள்ளோம். இறந்தவனின் பெயரைச் சொல்லுதல் ஆகாது என்னும் நம்பிக்கை சில மக்களிடையே இருந்து வருகின்றது; பெயரைச் சொன்னால் இறந்தவரின் ஆவி வந்து, தமக்குத் தொந்தரவு கொடுக்குமென்பது அவர் களின் நம்பிக்கை. இவ்வாறே தெய்வத்தின் உண்மை

யான பெயரைச் சொன்னல் தெய்வம் வந்துவிடும் என்னும் நம்பிக்கை மக்களிடையே இருந்து வந்தது. தெய்வங்களின் உண்மையான பெயர் சிலருக்கு மாத்திரம் தெரியும். யேகோவின் பெயரை கடவுளே மோசேய்க்குச் சொன்னார். அப்பெயர் மந்திரமாகப் பயன்பட்டது. அப்பெயரை யாரும் வெளிப்படையாகச் சொல்லுதல் கூடாதென்றும் சட்டம் இருந்தது. அவ்வாறு சொல்பவருக்குக் கடுந்தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. எழுதுங்கால் அப்பெயர் வேறு வகையாக எழுதப்பட்டது. இன்று மூலமந்திரங்கள் எனவழங்குவன, கடவுளர்களின் பெயர்களே. கடவுளரின் மறைவான பெயர்களும், அப்பெயர்கள் அடங்கிய பாடல்களும், மந்திரங்கள் அல்லது மறைகள் எனப்பட்டன. அவை குரு மாணுக்க முறையில் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டு வந்தன. மறை, மந்திரம், வேதங்கள் என்னும் பெயர்கள் தோன்றுதற்குக் காரணம் இங்கு விளக்கப்பட்டுள்ளது.

இதற்கு அடுத்தபடியில் இன்னபாடலுக்கு இன்ன ஆற்றல் உண்டு என்பதுபோன்ற கருத்துக்கள் உண்டாயிருந்தன. ஒருவன் யாது நிகழவேண்டுமென விரும்பாமலே அவ்வகைப்பாட்டல் ஒன்றைச் சொன்னல், அது அப்பாடலுக்குரிய பயனைத் தப்பாமற் பயந்துவிடுமென்னும் கருத்து உண்டாயிருந்தது. "நிறைமொழி மாந்தர் ஆணையிற் கிடந்த-மறைமொழி தானே மந்திர மென்ப" (தொல்-செய்-178) என்பது தொல்காப்பியம் - "சொல்லிய சொல்லின் பொருண்மை யாண்டும் பயக்கச்சொல்லும் ஆற்றல் உடையாராவார், ஆணையாற் கிளக்கப்பட்டுப் புறத்தார்க்குப் புலனாகாமற் சொல்லும் சொற்றொடர்கள் எல்லாம் மந்திரம் என்ப" என அதற்குப் பேராசிரியர் உரை கூறியுள்ளார். இவ்வகைக் கருத்தே உலகின் மற்றைய இடங்களிலும் இருந்து வந்தது.

நச்சுச்சொல், மங்கலச்சொல், அமுத எழுத்து, நச்செழுத்து, அறம்பாடுதல் போன்றவை முற்கால மந்திரங்களைப்பற்றிய கருத்துக்களின் நிழல்களேயாகும்.

தெய்வங்களை அழைப்பதற்காகச் சொல்லப்பட்ட பாடல்கள், மந்திரங்களாகக் கருதப்பட்டன. அப்பாடல்கள் தெய்வங்களைத் துதிக்கும் நோக்கமாகப் பாடப்பட்டன வல்ல. அவைகளை வரும்படி கட்டாயப்படுத்தும்பொருட்டே பாடப்பட்டன. இன்று வழங்கும் தோத்திரங்கள் தெய்வங்களை அழைக்கும் மந்திரங்களைப் பின்பற்றிச் செய்யப்பட்டவையாகும்.

இக் கருத்துப்பற்றியே ஆரிய வேதங்களிற் காணப்படும் பாடல்கள் 'மந்திரம்' என்னும் பெயரைப் பெறலாயின.

வேதங்கள் கடவுளாற் சொல்லப்பட்டன என்ற மயக்கம்

ஆரியரின் சமயம், யாகம்செய்வது ஒன்றனையே குறிக்கோளாகக் கொண்டது. ஊன், தானியம், நெய், சோமச்சாறுமுதலிய உணவுகளை யாகங்கள்வாயிலாகத் தேவர்களுக்குக் கொடுப்பதால், இம்மையில் தாம் விரும்பியவற்றைப் பெறுவார்கள் என்றும், மறுமையில் செம்மையுற்றிருப்பார்கள் என்றும் அவர்கள் நம்பினர்கள். இந்நம்பிக்கையினால் அரசரும் செல்வரும் யாகங்களைச் செய்தனர். பிராமணர் புரோகிதராக விருந்து யாகங்களை நடத்தி வைத்தனர். அதற்காக அவர்கள் மிக்க பொருளைத் தக்கணையாகப் பெற்றனர். தமக்கு மெய்வருத்தமின்றி எத்தொழிலினால் மதிப்பும் செல்வமும் கிடைக்கின்றனவோ, அத்தொழிலை நிலைப்படுத்தும் பொருட்டு அவர்கள் தாம் பயின்றுள்ள மந்திரங்கள்

கடவுளாற் சொல்லப்பட்டன வென்றும், அம்மந்திரங்கள் செய்யப்பட்டுள்ள மொழி கடவுள் மொழி என்றும், அம்மொழியில் சொல்லப்படாதவைகளைக் கடவுளர் அறிந்துகொள்ளமாட்டார் என்றும் கூறி அரசர், பெருமக்கள், பொதுமக்கள் எல்லோரையும் நம்பும்படி செய்தனர். முற்கால மக்கள் பொய்களிலிருந்து மெய்யைப்பிரித்து அறியும் ஆற்றல் இல்லாமல் இருந்தார்கள்; அது பற்றியே ஒருபோதும் நிகழமுடியாத புராணக் கதைகளை மெய்யென நம்பி வந்தார்கள். இராமர் பதினோராயிரம் ஆண்டு அரசுபுரிந்தார். தசரதன் அறுபதினாயிரம் ஆண்டு உயிர் வாழ்ந்தார் என்னும் கதைகளை மக்கள் நம்பி வந்திருக்கிறார்கள். மெகஸ்தினஸ், ஹெரதோதஸ் (Heradotus) போன்ற ஆசிரியர்களும் நம்பத்தகாதவற்றை உண்மையென நம்பினார்கள். இந்தியாவில் சிலருக்குக் காது நீளமாக இருக்கிறது. அவர்கள் காதைப் பாயாக விரித்துக்கொண்டு அதன் மீது படுத்து நித்திரை கொள்ளுகிறார்கள். சிலர் மூக்கினால் உணவு கொள்ளுகிறார்கள் என்பனபோன்ற கதைகளை மெகஸ்தினஸ் எழுதியுள்ளார். வரலாற்றாசிரியர்கள், முற்கால மக்களின் மனப்பான்மை இவ்வாறிருந்ததென்றும், ஆகவே பழங்கதைகளில் உள்ள உண்மைகளைப் பொய்களிலிருந்து பிரித்தறிதல் வேண்டுமென்றும், அது மிக வில்லங்கமான செயலென்றும் கூறியுள்ளார்கள்.*

---

* Historians especially in writing of early ages, have copied down the traditions of real events so mixed up with miths that it is one of the hardest tasks of the student to judge what to believe and what to reject-Anthropology. E.B. Tylor.

தேவார திருவாசகங்கள் சொல்வதால் வேதங்கள் கடவுள் வாக்காகுமா?

தேவார திருவாசகம், திருவாய்மொழி முதலியவை களிலும் பிற தமிழ்நூல்களிலும், வேதங்கள் கடவுளா லருளப்பட்டன என்று கூறப்படுதலின், அவை கடவு ளாற் சொல்லப்பட்டனவாகு மெனப் பலர் வழக்கிடு கின்றனர்.

சமயக் குரவர்களும் பிறரும் சரித்திர ஆராய்ச்சியில் சென்றவர்களல்லர். வேள்விபுரியும் பிராமணர் தமக்கு மதிப்பை யுண்டாக்கி, அதனால் மிக்க பொருளைத் தான மாகப்பெற நினைந்து சூழ்ந்து கட்டிய கட்டுக்கதைகள் மக்களால் நம்பப்படலாயின. இவை மாத்திரமல்ல; புரா ணங்களிற் காணப்படுவன போன்ற பல கற்பனைக் கதை களும் மக்களால் மெய்போல நம்பப்பட்டு வந்தன. கடவு ளின் பெருமையைப் பாடியவர்கள், கடவுளின் பெரு மையை விளக்கும் பொருட்டு வழங்கிய கற்பனைக் கதை கள் பலவற்றையுமே எடுத்து ஆண்டுள்ளார்கள். இதனை ஒப்பவே, அவர்கள் வேதங்கள் கடவுள் வாக் கென ஒரோரிடத்துக் கூறியமை வியப்பன்று. சிவன் தக்கணமூர்த்தி வடிவில் இருந்து சனகாதி நால்வர்க்கு நான் மறையின் உட்பொருளை ஓதினார் எனத் தமிழ்நூல் கள் கூறுகின்றன. வடமொழி வேதங்கள், பற்பல முனி வர்களால் பற்பல காலங்களில் பல சிறு தெய்வங்களைத் துதித்துப் பாடிய பாடல்களாகக் காணப் படுகின்றன. வேதங்கள் கடவுளாற் செய்யப்பட்டன என்று நாட்ட முயன்று வருவோர், அவ்வேத பாடல்களைக்கொண்டே அதனை நாட்டுதல்வேண்டும். ஒருவன் முயலுக்கு மூன்று கால்கள் எனக் கூறினால், அவனுக்கு ஒரு முயலை நேரில் காண்பித்து அதற்கு நான்கு கால்கள் என மெய்ப்பிப்

பதே தகுந்த முறை. சாத்தன் முயலுக்கு மூன்றுகால் என்ருன்; ஆதலால் முயல்களுக்கெல்லாம் கால்கள் மூன்றே எனச் சாதிப்பாருமுண்டோ?

ஒவ்வொரு சமயத்தவர்களும், தத்தம் சமய நூல்கள் கடவுள் சம்பந்தமாக வெளிவந்தன வெனவே கூறுகின்றனர். சமய நூல்கள் மாத்திரமல்ல; மொழிகளும் அம் மொழிகளுக்குரிய எழுத்துக்களும் கடவுளால் அருளிச் செய்யப்பட்டன என்று நம்பப்பட்டு வந்தன.

தமிழ் நாட்டில் இருக்கு முதலிய வேதங்களல்லாத பிறவேதங்கள், செவிவழக்கில் இருந்தனவென்பது பின் வருபவைகளால் அறியக் கிடக்கின்றது.

"நான்கு கூருய் மறைந்த பொருளுடைமையான் நான்மறை யென்ருர்; அவை தைத்திரியமும், பௌடிகமும், தலவகாரமும், சாமவேதமுமாம். இனி இருக்கும், எசுவும், சாமமும், அதர்வணமும் என்பாருமுளர். அது பொருந்தாது"*

—நச்சினர்க்கினியர்

"இருக்கு முதல் வேதம் பௌடிகம் எனப்படும்"
"இரண்டாம் வேதம் தைத்திரிய மென்ப"
"மூன்ருவது சாமம் கிதவடை சாரும்"
"நான்காம் வேதம் அதர்வண மென்ப",

—திவாகரம்

"சாந்தோகா பௌழியா தைத்தியா சாமவேதியனே" (நாலாயிரப் பிரபந்தம் பெரிய திருமொழி). மொகஞ்சதரோப்புதை பொருள் ஆராய்ச்சியினல் ஆரியருக்கு முற்பட்ட தமிழர்களுக்கிடையில் ஆலமரத்தைச் சிவன் கடவுளின் புனித மரமாகக் கொள்ளும் சமயக் கொள்கை

யுள்ளதெனத் தெரிகின்றது. ஆரியருக்கு முற்பட்ட காலந்தொட்டு வரும் சில சமயக் கருத்துக்களையே தமிழர் இறைவன் கல்லாலின் கீழ் இருந்து அருளிச்செய்த நான் மறை என நம்பி வந்தார்கள் ஆகலாம். தமிழர் முறையைப் பின்பற்றியே ஆரியர் தமது வேதங்களையும் நான்காக்கினர் எனக் கூறுதல் பிழையாகாது. ஆரியருக்கு வேதங்களை நான்காக வகுத்துக் கொடுத்து அவைகளுக்குப் பெயரிட்டவர் பரதர் (தமிழ்) வகுப்பினராகிய வியாசரே யாவர். மனு, திராவிட அரசன் எனப் புராணங்கள் கூறுகின்றன. கி. பி. முதல் நூற்றுண்டு வரையில், பிராமணர் ஒரு சட்ட நூலைச் செய்து அதற்கு மனுதரும சாத்திரம் எனப் பெயரிட்டனர். இவ்வாறு பொய்ப் பெயர்கள் புனைந்து நூல்களைக் கட்டினமையினாலேயே, தமிழ் நாட்டில் பெருமயக்கம் நேர்ந்தது.

தமிழருக்கு ஆரிய வேதங்கள் முதல் நூல்களாகுமா?

இன்று, கிறித்தவர்கள், மகமதியர் அல்லாத சிறுவர்களுக்குப் பள்ளிக்கூடங்களில் சைவ, வைணவர்களுக்குச் சமய முதல் நூல்கள் நான்கு வேதங்கள் என்றும், அவை இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்களென்றும், ஆசிரியர்கள் சொல்லிக் கொடுக்கின்றனர். இருசாராரும் அவைகளைப் பெயரளவி லறிவார்களே யன்றி நூலளவில் அறியார்கள். ஆறுமுக நாவலரும் தமது சைவ வினுவிடையில், சைவ சமயத்தவர்களுக்கு முதல் நூல்கள் இருக்கு, யசுர், சாமம், அதர்வணம் என்னும் நான்கு வேதங்கள் என்று கூறியுள்ளார்.

"வேதம் நித்தியமாகிய பரமசிவனாற் கூறப்பட்டமையினாலும், இறுதிக்காலத்துப் பரமசிவத்தி லொடுங்கிப் படைப்புக்காலத்திற் றோன்றுமாதலானும் நித்திய மென உபசரித்துக் கூறப்பட்டது"

—சிவஞானபாடியம்

தமிழர், ஆரியமக்களை மிலேச்சர் என்றே வழங்கினர். அவர்கள், ஆரியரையும் அவர்கள் நூல்களையும் ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை. திவாகரத்தில் ஆரியருக்குப் பெயராக மிலேச்சர் என்னும் சொல் காணப் படுகின்றது. சமயக் குரவர் காலங்களில் ஆரியர் தமிழர் போராட்டங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன. இவ்விரண்டு மக்களையும் சந்து செய்யும் பொருட்டே, சமயக்குரவர்

"ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்"
"செந்தமிழோடு ஆரியனைச் சீரியானை"
"ஆரியந் தமிழோடிசை யானவன்,'

என்பன போன்ற வாக்கியங்களைக் கூறுவராயினர். "ஆரியப் புத்தகப் பேய்கொண்டு புலம்பிற்று" என நக்கீரர் கோப் பிரசாதத்தில் கூறியிருத்தலும் காண்க. இவை போன்ற பலகாரணங்களால் தென்னாட்டவர், நான்மறை எனக்கொண்டவை வடமொழி வேதங்களல்ல எனவும் கருதப்படுகின்றன. பெயரொற்றுமைகளால் யாதும் துணிய முடியாது. பழைய பெயர்களுடன் புதிதாக ஊர் பேர் அறியாதவர்களால் எழுதப்பட்ட நூல்கள் பல வெளி வந்துள்ளன. பேரிசைச் சூத்திரம், பரத சேனாபதியம் போன்றனசில எடுத்துக் காட்டுக்களாகும்.

"மறைகள் ஈசன் சொல்" —அருணந்தி சிவம்
"சாத்திரமாவது வேதமன்றோ வதுதான் சுயம்பு" —நீலகேசி

வேதங்கள் கடவுளாற் செய்யப்பட்டன என்று நம்பி வந்தமையினால் அவர்கள் அவ்வாறு கூறுவாராயினர். வேதங்களை அவர்கள் பார்த்திருப்பின் அவ்வாறு ஒரு போதும் கூற உடன்பட்டிருக்கமாட்டார்கள். வேதங்கள் சைவ வைணவ சமயங்களுக்கு மாறானவை. சைவ வைணவ சமயங்கள் ஆகமங்களைப் பிரமாணமாகக் கொள்ளுகின்றன. வேதங்களுக்கும் ஆகமங்களுக்கும் உள்ள வேற்றுமை வடக்குக்கும் தெற்குக்கும் உள்ளது போன்றது என்று ஆராய்ச்சியாளர் நன்கு ஆராய்ந்து கூறியுள்ளார்கள்.*

வேதபாடல்கள் சில

வேதபாடல்கள் சிலவற்றின் மொழிபெயர்ப்பை இங்குத் தருகின்றோம். அவைகளை நோக்கினால் தமிழர் சமயத்துக்கும் வேதக்களுக்கும் யாதும் தொடர்பில்லை யென்று நன்கு விளங்கும்.

(1) சோம இச்ரமே! இந்திரன் அருந்துதற் பொருட்டுப் பிழிந்தெடுக்கப்பட்ட நீ, மிக இன்சுவை யோடு கூடியதும், மிகக் களிப்பைக் கொடுப்பது மாகிய துளிகளாய் ஒழுகி நிறைவாயாக.

—சாமவேதம் பவமானகாண்டம்

* When the subject matter and the contents of the Agamas and the Vedas are closely exmined and studied it will be found that the Agamas and the Vedas stand altogether apart as poles as under—Philosophy of the Lingayats P. 279 Sakari M. A.

(2) இந்திரனே! சோம இரசம் பிழிந்த எனது நண்பர்களாகிய அம்மனிதர்கள் மிகப்பற்றுடையவர்களாய்ப் பசுவைப்போல உன்னையே சிறப்பாகப் பார்க்கிறார்கள்.

(3) இந்திரன் கத்துருவ இருடியாற் பிழியப்பட்ட சோம இரசத்தைப் பருகினான்; பருகிய பின்னர் கத்திர வாகு என்னும் அரசனைக் கொன்றான். அதனால் இந்திரனுடைய வீரத்தன்மை புலப்பட்டது.

—சாமவேதம்—ஐந்திரகாண்டம்

(4) சோம இரசமே! மிகுந்த இன்சுவையோடு கூடிய நீ, ஆராதிக்கின்ற வேள்வியாகிய இடத்தைப் பற்றி விளங்குவதாய், மருத்துக்களோடு கூடியஇந்திரன் பொருட்டுக் கலசத்தில் நிறைவாயாக. —டி

வேதபாடல்கள் என்பன இவ்வாறே இந்திரன், வருணன், சோமன், மருத்துவர் போன்ற பல தெய்வங்களைத் துதிக்கின்றன. இவ்வகைப் பாடல்களைக் கடவுள் செய்தார் எனக் கூறுதல் கடவுளை இழித்து உரைப்பதாக முடியுமன்றோ?

வேதபாடல்கள் எவ்வாறு பயன்படத்தக்கன

எகிப்திலே பல பழைய சமாதிகளும் கட்டிடங்களும் அழிந்து கிடக்கின்றன. மொகஞ்சதரோ அரப்பா என்னும் இடங்களில் பண்டைக் காலத்தியப் பழம்பொருள்கள் கண்டு பிடிக்கப்பட்டன. அவைகளைக் கொண்டு அக்கால மக்களின் வாழ்க்கை, நாகரிகம் ஆகியன அறியப்படுகின்றன. அவைகளை ஒப்ப, வேதங்களும் பழைய் பொருள் ஆராய்ச்சிக்குப் பயன்படுமே யன்றிச் சமய நூலாகக் கொள்வதற்குச் சிறிதும் பயன்படாவென்க. அவைகளைச் சமய நூலாகக் கொள்வது எவ்வாறிருக்கு

மெனில், இன்று உருக்கினால் செய்து பயன்படுத்தப் படும் செவ்விய கூரிய ஆயுதங்களைக் கைவிட்டுப், பிடி இறுக்காதனவும், கரடுமுரடான கற்களாற் செய்யப்பட்டனவுமாகிய பழைய கற்கால மக்கள் பயன்படுத்திய ஆயுதங்களைப் பயன்படுத்த முயன்றது போலவும், இன்று வழங்கும் சில்லுள்ள வண்டிகளையும், நீராவி, மின்சாரங்களால் இயக்கப்படும் வண்டிகளையும் கைவிட்டுச், சில்லில்லாத சறுக்கி வண்டிகளைப் பயன்படுத்த எண்ணியது போலவும் ஆகும்.

இவ்வுண்மையை அறிந்துகொள்ளமாட்டாத ஒரு சிலர், வேதங்களே தமக்கு முதல் நூலெனக் கொள்வதாலும், தாம் அவ் வேத பாடல்களைச் செய்தவரின் மரபிலுள்ளவர்கள் எனக்கூறிக் கொள்வதாலும் தமக்கு உயர்வுண்டாகின்றது எனக் கருதிவருகின்றனர். இவ்வாறு கொள்ளும் ஒரு கூட்டத்தினருக்குப் பெருமை கொடுத்து அவர்களே சமயத்தைத் தாங்கி வருகிறார்கள் என நம்பிவரும் நம்மவர் செயல் மிக வியப்பு உடையதே! வேதங்களில் கூறப்படும் பொருள்கள் எவை என்பதை இனிச் சிறிது ஆராய்வோம்.

யாகங்கள்

யாகம் என்பது தெய்வங்களுக்கு உணவுகொடுத்தல். உணவு நெருப்பில் இடப்பட்டது. நெருப்பு அக்கினி என்னும் தெய்வமாகக் கொள்ளப்பட்டது. அது தன்னிடத்தில்இடப்பட்ட உணவுகளை ஏற்றுத், தேவர்களிடம் சேர்ப்பிக்கிறது என ஆரியமக்கள் நம்பிவந்தார்கள். அக்கினியைத் துதித்துப் பாடப்பட்ட பல பாடல்கள், வேதங்களில் காணப்படுகின்றன. யாகத்தில் மந்திரங்களை ஓதித் தேவதையை அழைப்பவர் ஹோதா

என்றும், பாட்டுக்களைப் பாடிக்கொண்டு சோமரசத்தைப் பலிசெலுத்துகின்றவர் உத்காதா என்றும், யாகக்கிரியைகளைச் செய்பவர் அத்வார்யு என்றும், பெயர் பெறுவர். தலைமைப் புரோகிதராகிய பிரமா, யாகத்துக்கு இடையூறு நேராமல் தென்திசையில் இருந்து காவல் செய்வார். தெற்குத்திசை இயமனின் திசையாதலின், அங்கு நின்றும் துட்டதேவதைகள் தோன்றி மக்களுக்குப் பயம் உண்டாக்கும் என்பது அவர்களின் நம்பிக்கை. யாகங்களிற் பலவகை உண்டு. சோமயாகம், நரமேதம் (நரபலி) குதிரையாகம், பசு யாகம், ஆட்டுக்கடா யாகம் என்பன அவற்றுட் சில. தக்கனுடைய வேள்வியில் ஆட்டுக்கடாக்கள் வெட்டப் பட்டன என்று புராணங்கள் கூறும். "தக்கன் வேள்வித் தகர் தின்று" எனத் திருவாசகத்தில் வருதல் காண்க. யாகங்கள் வாயிலாகத் தேவர்களுக்கு அவர் கள்விரும்பும் உணவுகளையும், மதுவகைகளையும் கொடுத்தால், அவர்கள் அவ்வாறு செய்கின்றவர்களுக்குச் செல்வங்களையும், பிற இம்மைப்பயன்களையும் கொடுப்பார்கள் என அக்கால ஆரிய மக்கள் நம்பியிருந்தார்கள். யாகஞ்செய்வதே அக்காலமதத்தின் முடிவான கொள்கை. இதற்குமேல் மனிதன் இம்மையில் சமய சம்பந்தமாகச் செய்யக்கூடியது எதுவும் இருக்கவில்லை. யாகங்களில் கள்ளும் ஊனும் புசிக்கப்பட்டன. இதனைக் கைவல்லிய நவநீதமுடையாரும் "கள்ளுமூனும் விரும்பினல், நீ மகங்கள்செய்" என வேதங்கள் விதித்திருக்கின்றன எனக் கூறியுள்ளார்.

சோமயாகம்

சோமம் என்பது ஒருவகைக்கொடி. அது இந்தியாவிலும் பாரசீகத்திலும் பெரும்பாலும் மலைகளில் படர்

வது. சோமக்கொடிகளை இருகற்களினிடையே வைத்து நசுக்கிப் பிழிந்த சாற்றைப் பாலிற் கலந்து புளிக்கவைத்தபோது, அது மிகவும் வெறியைக் கொடுக்கக்கூடியதாயிருந்தது. சோமச்சாற்றைக் குடித்த கடவுளர் அதன் வேகத்தால் செயற்கரும் செயல்களைச் செய்யும் ஆற்றலைப் பெற்றார்கள் என்று பழைய ஆரிய மக்கள் நம்பி வந்தார்கள். அவர்கள் சோமச்சாற்றைத் தெய்வமாகவும் வணங்குவாராயினர். இருக்கு வேதத்தின் ஒரு மண்டலத்திலுள்ள பாடல்கள் முழுமையும், சோமச்சாற்றை வழுத்திப் பாடப்பட்டுள்ளன. இன்னும் வேதத்தின் மற்றைய இடங்களிலும், இச் சோமச்சாறு துதிக்கப்படுகின்றது. இது மிகவும் சிறுபிள்ளைத் தனமான செயல் என்பதை உணர்ந்த பிற்காலத்தார் அவை "சோமன்" என்னப்பட்ட சந்திரனைக் குறித்துப் பாடப்பட்டனவெனக்கூறுவாராயினர்.* இதுசிறிதும் பொருத்தமற்றதென வேத பண்டிதர்கள் கூறியுள்ளார்கள். இன்று கள்ளை ஒழிக்கவேண்டுமென மக்கள் உணருகின்றார்கள். அதோடு கள் குடித்தல் கீழ்மக்களின் செயலென்றும் கருதப்படுகின்றது. அவ்வகையான சோமக் கள்ளைத் துதிக்கும் பாடல்களைக் கடவுள் செய்தார் எனக் கூற எவரும் உடன்படுவார்களா? அப்பாடல்கள்தான் தமது சமயத்துக்கு அடிப்படை எனக் கூறும் ஒரு கூட்டத்தினரைத் தமது சமயக் குருமார் எனக்கொள்ளும் மக்கள், பைத்தியக்காரர்போன்றவர்களாவர். இவ்வகையான பாடல்களைச் செய்தவர்களே

---

* The transference of the same Soma to the moon which appears in the latter history of ths Indian religion, is hither-to obscure; the Vedas hardly know it. Neither do they seem to prepare the way for it-Oriental and linguistic studies P. 10—William Dwight Whitney

தமது கோத்திர முதல்வர் என அன்னோர் கூறுகின்றனரன்றோ? என்ன அறியாமை!

" உண்ணற்க கள்ளை உணிலுண்க சான்றோரா
லெண்ணப் படவேண்டா தார்" —திருக்குறள்.

நரமேதம்

நரமேதம் என்பது மனிதரைக்கொன்று செய்யப்படும் யாகம். இவ்வகையான யாகங்களைச் செய்யும் கிரியை முறைகளும், அப்போது பாடப்படும் பாடல்களும், சொல்லப்படும் மந்திரங்களும் வேதங்களிற் காணப்படுகின்றன. இது பிற்கால மக்களுக்கு மிகவும் காட்டுமிராண்டித்தனமாகத் தோன்றினமையால், அவர்கள் நரமேத யாகங்களில் மனிதன், யூபத்தில் (பலிமிருகத்தைக் கட்டிவைக்கும் தூண்) கட்டி வைக்கப்பட்டானல்லாமல் கொல்லப்பட்டானல்லன் என்று பலவாறு எழுதுவாராயினர். இது சோமன் என்றால், சோமக்கள் அன்று; சந்திரன் எனக் கூறியவர்களின் கூற்றை ஒத்தது. மனிதனாயிருந்தாலென்ன, விலங்காயிருந்தாலென்ன, கொல்லப்பட்ட பலிகளின் இறைச்சி புரோகிதருக்குப் பகிர்ந்து அளிக்கப்பட்டது. ஆரியர் மாமிச உணவை விலக்கி யிருந்தவரல்லர். மனுஸ்மிருதி ஆட்டுக்கடாக்களின் இறைச்சியைக் கொண்டு இறந்தவரின் "சிரார்த்தம்" செய்யும்படி கூறுகின்றது.

தைத்திரியப் பிராமணத்தில், பிராமண சாதித் தெய்வத்துக்குப் பிராமணனையும், சத்திரிய சாதித் தெய்வத்துக்குச் சத்திரியனையும், மருத்துக்களுக்கு வைசியனையும், தவங்களுக்குத் தலைமையாயுள்ள தெய்வத்துக்குச் சூத்திரனையும், இருள் தெய்வத்துக்குத் திருடனையும், நரகத்தெய்வத்துக்கு வாத்தியக்காரனையும் பலியிட

வேண்டுமெனக் கூறுகின்றது. இவ்வாறு நூற்றெழு பத்தெட்டுத் தெய்வங்களுக்கும் பலியிடவேண்டிய 178 வகை நர பலிகளைப்பற்றி அந்நூல் கூறியுள்ளது.[1] "காளிகபுராணம் என்னும் நூலில்," விதிமுறைப்படி செய்யப்படும் நரபலியினால் தேவி ஆயிரம் ஆண்டுகள் நிறைவு அடைகின்றாள். மனிதத் தசைப்பலியினால் வயிரவர் மூவாயிரம் ஆண்டுகள் உவந்து நிறைவு அடைகின்றார். நைவேத்தியம் செய்யப்பட்ட மனித இரத்தம் உடனே அமுதமாக மாறுகின்றது. ஆகவே தேவியை வணங்கும்போது தலையும் இறைச்சியும் நைவேத்தியம் செய்யப்படவேண்டும்"[2] எனக் கூறப்பட்டுள்ளன.

இந்தியாவிற்[3] கற்காலம் என்னும் நூலில் கூறப்படுவது பின்வருமாறு "வேதகாலத்தில் நரபலி சர்வசாதாரணமானது. இதைக் குறித்த கிரியைமுறைகள், யசுர் வேத சங்கிதைகள், யசுர்வேதப் பிராமணங்கள், சாங்காயன, வைதான சூத்திரங்களிற் கூறப்பட்டுள்ளன. யாகஞ் செய்பவனின் மனைவி பலியிடப்பட்டவனை [சவத்தைச்] சேர்தல் (அணைத்தல்) ஆகிய இடக்கரான கிரியையும் நடத்தப்பட்டது. அப்பொழுது மந்திரங்கள் தொடர்பாகக் கூறப்பட்டன. சில சமயங்களில் இவ்விடக்கரான கிரியைக்கு அனுமதிக்கப் படுவதைப்பற்றி அரசனின் மனைவியருக் கிடையில்' போட்டியிருந்ததென்று சொல்லப்படுகின்றது." மக்கள் அறிவு வளர்ச்சி பெற்ற காலத்தில் மனிதனைப் பலியிடுவதற்குப்

---

[1] Indo-Aryans VOL 2 P. 80 Rajendralala Mitra L.L.D. C.I.E. [2] ibid P. 106. Stone age in India—P. 21 P. T. S. Iyengar [3] The rite includes such repulsive incidents as the introduction of the *sepas* of the *medha* into the *yoni* of the *yajamana's* chief wife, accompanied by the recitation of long strings of mantras-ibid.

பதில் அவன், யூபத்தோடு கட்டிவைத்துப் பின் அவிழ்த்து விடப்பட்டான். நரபலி இடப்பட்ட காலத்தில் நரமாமிசம் புரோகிதரால் உண்ணப்பட்டதெனத் தெரிகின்றது.

அசுவமேத யாகம்

குதிரையைக் கொன்று செய்யும் யாகம் அசுவ யாகம் எனப்பட்டது. மனிதனுக்குப் பதில் குதிரை பலியிடப்பட்டதாகத் தெரிகின்றது யாகத்தில் மாத்திரமன்று, சாதாரணமாகக் குதிரை இறைச்சி ஆரிய மக்களால் உண்ணப்பட்டது.[1] குதிரை யாகத்திலும் நரமேதயாகத்தில் செய்யப்பட்டதுபோன்ற இடக்கரான கிரியை செய்யப்பட்டது. விதவா விவாகத்தில் சொல்லப்படும் 'உதிர்ஷ்வ ஆரி (Udershva ari) என்னும் மந்திரம் பிணச்சடங்குகளிற் சொல்லப்படுகின்றது. அது இடக்கரான கிரியையின் பின்பு, குதிரையோடு படுத்திருக்கும் அரசியை, அவளுக்காகக் காத்து நிற்கும் அரசனை அடையும்படி சொல்லப்படும் மந்திரமாகப் பயன் படுத்தப்பட்டது.[1]

---

[1] The people ate both animal and vegitable food: horses (A. V. VI. 71. 1) bulls (R. V. i. 164 4) buffaloes (R. V. V. 29. 7) rams (R. V. x 27. 17) and goats (R. V. I. 162. 3) were killed on slunghter benches (suna) R. V. X 86. 16) cooked in coldrons (R. V. iii 53. 22) and eaten—Life in ancient India P. 49 P. T. S. Iyengar.

[2] The famous mantra beginning with *udishva ari*, now used in funeral ceremonees and hence interpreted to refer to widow remarriage, has really no such implication, because its proper use is in connection with the horse or the human sacrifice, where the queen was called upon by means of the mantra to rise from the side of the sacrificial victim, after the above-described rite was over, and rejoin her living husband who was waiting for her-Stone age in India P. 21

மனிதனுக்குப் பதில் குதிரையும், குதிரைக்குப் பதில், எருமை அல்லது பசுவும், பசுவுக்குப் பதில் ஆடும், பின்பு விலங்குகளுக்குப் பதில் பலகாரங்களும் பலியாகக் கொடுக்கப்படலாயின. வேதம் என்பது இவ்வகையான யாகங்களுக்காக மாத்திரம் எழுந்த நூலேயாகும்.

வேத கால மக்கள் வாழ்க்கை வரலாற்றுச் சுருக்கம்

சில பிராமணர், புரோகிதர், குருமார்களுக்கு அதிக நிலங்கள் இருந்தன. இருடிகள் பாடல்களைச் செய்தார்கள். அவர்கள் அதற்குக் கைம்மாருகப் பொன்னுற் செய்த பூக்கள், கழுதைகள், கம்பளி ஆடு, எருது, மூங்கில், பதனிடப்பட்ட தோல்கள், அடிமைப்பெண்கள், முத்திஞல் அலங்கரிக்கப்பட்ட குதிரைகள், தேர்கள், வீடுகள் முதலியவற்றைப் பெற்ருர்கள்.

போர்செய்யும் வகுப்பினரால் யுத்தம் செய்யப்பட்டது; இருடிகளும், பிராமணரும் படைகளின்பின் போர்க்களத்திற்குச் சென்று போரில் பங்கு பற்றிஞர்கள். போர்க்கடவுளாகிய இந்திரனை வணங்குவோர் வெற்றியை வேண்டி, அவனுக்குச் சோமக்கள்ளையும், எருமை மாட்டு இறைச்சியையும் படைத்தார்கள்.

போரில் தோற்றவர்களுக்குக் கொடிய தண்டனை விதிக்கப்பட்டது. இந்திரன் விருத்திரனை தோற்கடித்து அவனுடைய விதையை அடித்து விட்டான். அவர்கள் தருணம் வாய்த்தபோது பகைவருடைய விதைகளை அறுத்துவிட்டார்கள்.

மக்கள் சாதிகளாகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தார்கள். மணத்தைப்பற்றிய கட்டுப்பாடுகள் இருக்கவில்லை. ஒரு பெண் பிராமணரல்லாத பத்துக் கணவரை முன் வைத்திருந்தபோதிலும், ஒரு பிராமணன் அவள் கையைப் பிடிப்பானுயின், அவள் அவனுடைய மனைவியாவாள். பிராமணப்பெண்கள் மற்றவர்களோடு இருந்தபோதும், குற்றமடைந்தவர்களாகக் கருதப்பட மாட்டார்கள். அவர்கள் மறுபடியும் அவர்களின் கணவரிடம் சேர்க்கப்படலாம். பிராமணரின் மனைவியரை வீட்டுக்குள் பூட்டி வைத்திருந்தவர்கள்மீது திட்டிக்கூறும் மொழிகள் கூறப்பட்டன.

பிராமணர், தாம் மனிததெய்வங்கள் எனக் கூறினுர்கள். அவர்களுக்குத் தீங்கிழைத்தவர்கள் மேலேயிருக்கும் கடவுளரால் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்படுவார்கள், தங்களை மதியாதவர்களைப் பிராமணர் தண்டிக்கலாம். அப்பொழுது அவர்களுடைய நா, வில்லின் நாணுகின்றது; சத்தம் அம்பாகின்றது. அவர்கள் மந்திரவித்தையில் வல்லவர்களாயிருந்தார்கள். பிராமணனின் பசுவைப் பிராமணரல்லாதார் உண்ணுதல் ஆகாது. அப்படிச்செய்தால் பொல்லாத பாவம் சூழும். அவன்மீது உமிழ்ந்தவன் இரத்த ஆற்றில் இருந்து மயிரைத் தின்பான். அரசர் திரவியங்களைப் பிராமணருக்குத் தானமாகக் கொடுத்தார்கள். இரட்டைக் கன்றுகள் ஈன்ற பசு, பிராமணனுக்குக் கொடுக்கப்படவேண்டும்.

மக்களின் மதுவகைகள் சோமமும், சுராவும். சோமக்கொடி, கற்களால் நசுக்கி அரைக்கப்பட்டுக் கம்பளி ஆடையிலிட்டுப் பிழிந்து பாலிற் கரைத்துக் குடிக்கப்பட்டது. சோமம் இனிப்பானதென்றும், உண்டவர்களை

நன்ருகப் பேசச்செய்யும் எனவும் படுகின்றது. வால் கோதுமை அல்லது அரிசியிலிருந்து இறக்கப்பட்ட சுரா, வாலேயினுல் வடிக்கப்பட்டது.

விதவைகளை மறுமணஞ்செய்தார்கள். விதவைகள் கணவனின் சகோதரனைச் சேருதல் குற்றமாகக் கருதப் படவில்லை. யுத்தத்தில் பெண்கள் வெற்றிப்பொருளாகக் கருதப்பட்டார்கள். பெண்களின் மனம் புலியின் மனத்துக்குச் சமமானது. ஆண்கள் பெண்களோடு போர்செய்தல் தகுதியில்லாத செயலென்று இருடிகள் கருதவில்லை. குருமார் தலையில் ஒருபிடி மயிர் விட்டுத் தலையைச் சிரைத்தார்கள். முனிவர்கள் தலைமயிரை வளரவிட்டிருந்தார்கள். அவர்கள் அழுக்கு நிறமான ஆடையை உடுத்தி அலைந்து திரிந்தார்கள். அவர்கள் கடவுளாகக் கருதப்பட்டார்கள்.

இல்லறத்தானுடைய தினசரி வாழ்க்கை மந்திர வித்தைகள் பலவற்ருேடு தொடர்புடையதாயிருந்தது ஒவ்வொரு வியாதியும் ஒவ்வொரு வகைக் கெட்ட தேவதையால் உண்டாகின்றது; அல்லது பகைவரின் சூனிய வித்தையால் உண்டாகின்றதென்று கருதப்பட்டது. இந்திரன் ஒரு தாயத்து அணிந்திருந்தான். வருணனும் அவ்வாறு ஒன்று அணிந்திருந்தான். மந்திரங்களினுல் அரசன் சிங்கத்தின் தன்மை அடைந்து மக்களை விழுங்கத்தக்கவர்க ளாகின்ருன்.

சோமயாகத்தில் விலங்குகள் கொல்லப்பட்டன. விலங்கு கட்டிவைத்துக் கொல்லப்பட்டது. அதன் வெளியீரல் தெய்வங்களுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது. பலி கொடுக்கும்போது தெய்வங்களின் இரகசியமான பெயர் உச்சரிக்கப்பட்டது. அல்லாவிடில் பலி அவர்களை அடையாது.

மந்திரகால இருதிக்குமுன் கிரியைகள் முற்றாக வளர்ச்சி யடைந்திருந்தன. சிறந்த பெரிய கிரியை சோம யாகமாகும். சோமப்பூண்டு சோம அரசன் எனப் பட்டது. அப்பூண்டு யாகசாலைக்குக் கொண்டுவரப் பட்டது. அங்கே அதற்குப் பல துதிகள் பாடப்பட்டன. ஏழு புரோகிதர்கள் தண்ணீர் தெளித்தார்கள். மாட்டுத் தோலின் மீது வைக்கப்பட்ட இரண்டு கற்களினிடையே வைத்து அது நசுக்கப்பட்டது; அல்லது உரலில் இட்டு உலக்கையால் இடிக்கப்பட்டது. பின்பு ஒரு தட்டில் வைத்துப் பிழிந்து சாறு எடுக்கப்பட்டது. சாறு கம்பளி ஆடையால் வடிக்கப்பட்டது. அதர்வண புரோகிதன் அதன்மீது பாலை ஊற்றிப் பத்து விரல்க ளால் கலக்கி ஆற்றினன். அது மரச்சாடிகளுக்குள் விட்டுப் பலிபீடத்தில் வைக்கப்பட்டது. கடவுளுக்கு வைத்தபின், அது புரோகிதருக்குக் குடிக்கக் கொடுக்கப் பட்டது. சோமச்சாறு ஒரு நாளில் மூன்றுமுறை கொடுக்கப்பட்டது. அதனோடு மாவினாற்செய்த பல காரமும் வைக்கப் பட்டது. சில சமயங்களில் சோமச் சாறு உணவோடு சேர்த்துச் சமைத்துப் படைக்கப் பட்டது. இந்திரன் அளவில்லாத சோமச்சாற்றைப் பருகிய பெரிய கடவுளாவன். பிறந்த தினத்திலேயே இந்திரனுக்கு அவன் தாய் அதனைப் பருகக் கொடுத் தாள். அவன் முப்பது மிடாக்கள் நிறைந்த இரசத்தை ஒரே தடவையில் பருகினன். சோமன் இருடிகளுக்குப் பாடல்களைப் பாடும் ஆற்றலைக் கொடுத்தான். சோம யாகத்தில் நடப்படும் யூபம் வனஅரசன் எனப்பட்டது. அது தருப்பைப் புல்லின் மீது வைக்கப்பட்டது. அதற்கு ஆபரணங்களும் மாலைகளும் சூட்டப்பட்டன; பலவகை நிறங்களாலும் அது அலங்கரிக்கப்பட்டது. அது யாகத்திக்குக் கிழக்கே நடப்பட்டது பலி விலங்கு

அதில் கயிற்றுற் கட்டப்பட்டது. விலங்கின் தலை, அரை, கால்கள் என்பன கட்டப்பட்டன. அதன் ஒன்பது வாயில்களையும் அடைத்துப் பிடித்து, அது சாகும்வரை இரகசிய உறுப்பின்மீது அடிக்கப்பட்டது. மிருகம், பட்டடையின்மீது வைத்துப் பக்குவமாக வெட்டப் பட்டது. வெட்டும்பொழுது ஒவ்வொரு உறுப்பின் பெயரும் சொல்லித் துதிக்கப்பட்டது. உறுப்புக்களின் மூட்டுக்கள் திறமையோடு பிரிக்கப்பட்டன. இறைச்சி சமைத்துத் தெய்வங்களுக்குப் படைக்கப்பட்டது; பின்பு வழிபடுவோர் அதனை உண்டார்கள். பிற்கால அசுவ மேத யாகங்கள் போலல்லாது, முற்காலக் குதிரையாகம் மிகவும் சாதாரணமாக இருந்தது. குதிரைக்கு முன்னுல் புள்ளியுள்ள ஆடு விடப்பட்டது. குதிரையும் பலிப் பொருள்களும் விலையுயர்ந்த போர்வையால் மூடப் பட்டன. ஆடும் குதிரையும் மூன்று முறை குண்டத்தைச் சுற்றிக்கொண்டு வரப்பட்டன. குருமார் யூபத்தையும் சமைக்கும் பாத்திரங்களையும் கொண்டு பின்னே சென் ருர்கள், குதிரையைப் பலியிடும் இடத்தில் விட்டுப் அதற்குப் புல் கொடுக்கப்பட்டது. குதிரை கம்பத் தோடு கட்டிக் கொன்று, மற்ற மிருகங்களைப் போல உண்ணப்பட்டது. பலியிடப்பட்ட விலங்கு இறக்க வில்லை. கடவுளரிடம் சென்றது என்று கருதப்பட்டது.

இந்திரன் பெரிய கடவுளாயிருந்தபோதிலும், விலிஸ் தெங்கா என்னும் ஓர் அசுரப்பெண், அவனைக் கடவுளர் களின் இடத்திலிருந்து தன்னிடத்துக்கு மந்திரத்தால் இழுத்தாள். பின்பு அவன் பெண்களினிடையில் பெண் வடிவிலும், ஆண்கள் இடையில் ஆண் வடிவிலும் இருந் தான். மற்றக் கடவுளர்களைப் போல, இந்திரன் குணங் களில் மாத்திர மல்லாமல், வடிவிலும் மனிதனைப் போலவே இருந்தான். சௌத்திராமணி என்னும் கிரி யையில் அவன் வடிவம் செய்துவைக்கப் படுகின்றது.

3

உருத்திரன்

ஆரியருடைய புயற்கடவுள், பிற்காலத்தில் உருத்திரன் என்னும் பெயரைப் பெற்றது. உருத்திரன் பிற்காலத்தில் சிவனைக் குறிப்பதாகக் கொள்ளப்பட்டு, உருத்திர சிவன் என்னும் பெயரைப் பெறுவதாயிற்று. ஆரியர், இந்திய நாட்டை அடைந்தபின் பழங்குடிகள் வழிபட்ட தெய்வங்கள் பலவற்றைத் தமது கடவுளர் களோடு சேர்த்துக் கொள்வாராயினர். பழைய ஆரியக் கூட்டத்தினின்றும் பிரிந்து சென்று ஆங்காங்கு குடியேறியுள்ள மற்றைய ஆரிய மக்களுக்கு அறியப்படா திருந்தனவும் இந்திய ஆரியரால் வழிபட்டனவுமாகிய கடவுளரை அவர்கள் இந்திய நாட்டினின்றும் பெற்றார் கள் ஆதல் துணியப்படுகின்றது.

அவ்வாறு பெற்ற கடவுளரில் சிவன் கடவுள் ஒருவர். சிவன் என்பதற்குச் சிவந்தவன் என்பது பொருள். சிவன் என்பதே சிவந்தவன் என மொழி பெயர்க்கப் பட்டு ஆரிய வேதங்களில் வழங்கப்படுவதாயிற்று. சிவனை ஒத்த கடவுளை மற்றைய ஆரிய மக்கள் அறியாதிருந்தனர். சிவன் என்பதற்கு இந்து ஐரோப்பிய ஆரிய மொழிகளில் உற்பத்தி காண முடிய வில்லை. உருத்திரன் ஆரியரின் கடவுளல்லர் என, மேல் நாட்டுக் கீழ்நாட்டு ஆராய்ச்சி வல்லார் ஆராய்ந்து கூறி யுள்ளார்கள்.

"வருணன், உருத்திரன், துவஷ்டா, அதிதி முதலிய கடவுளரைத் திராவிடமொழி வழங்கும் மக்களிட மிருந்து ஆரிய மக்கள் பெற்றுக்கொண்டனர். திராவிட மொழி, வேதமொழியைப் பெரிதும் மாற்றமடையச் செய்ததெனக் காட்டியுள்ளோம். இதனை ஒப்பதே ஆதிக் குடிகள் வழிபட்ட கடவுளரின் பெயர்கள், ஆரியச்சொல் வடிவங்களை அடைந்து வேதகாலத் தெய்வங்களோடு

இடம் பெற்றன. அக்கடவுளரின் பெயர்களுக்கு நேரானவை இந்து சேர்மனிய மொழிகளில் காணப்படவில்லை; அவ்வகையான பெயர்கள் இந்தியப் பெயர்கள் என்றே கொள்ளுதல் தகுதியுடையது." இவ்வாறு மந்திரகாலம் என்னும் நூலிற் காணப்படுகின்றது.[1]

மேற்கண்ட நூலில் உருத்திரனைக் குறித்துக் கூறியிருப்பது வருமாறு.

"உருத்திரன் திராவிட மொழி வழங்கும் மக்களின் இன்னொரு கடவுளாகத் தெரிகின்றது. அவர் மலைத் தெய்வமாகக் காணப்படுகிறார். அவருக்குப் பின்னிய சடை உண்டு; நிறம் கபிலம் (மங்கிய சிவப்பு); உடை தோல்;.........இவ்வகையான கடவுள் இமயமலை, அல்லது விந்தியமலை இடங்களில் வாழ்ந்த மக்கள் இடையே தான், தோன்றி வளர்ச்சியடைந்திருத்தல் கூடும்; சமவெளிகளில் வாழ்ந்த இருடிகளிட மன்று. உருத்திரன் என்பதற்குச் சிவந்தவன் என்பது பொருள். இது சிவன் என்னும் தமிழ்ப்பெயரின் மொழி பெயர்ப்பாகக் காணப் படுகின்றது. துவஷ்டா கைத்தொழிலாளரின் கடவுள்.

---

[1] The gods of the second group (i. e. Varuna, Rudra, Tvushta and Adite) seems to have been taken over from the Dravidian-speaking tribes of India. It has been already pointed out that the Dravidian languages profoundly affected the Vedic language. Similarly The gods worshipped by the tribes that gradually accepted this language must have been 'Aryanized' and adopted into the Vedic pantheon. Those vedic gods the etymology of whose names is not patent and who have no analogues in other Indo-germanic dialects must have been Indian gods to whom such treatment was accorded—The age of the mantras-P. 123—P. T. S. Iyengar.

இக்கடவுளின் இடத்தை இந்திரன் எடுத்துள்ளான். அதிதி என்னும் சொல்லின் உற்பத்தி முற்காலத் தற்கால ஆராய்ச்சியாளருக்கு மயக்கத்தை உண்டு பண்ணிற்று. அப்பெயரின் மூலம், கண்டுபிடிக்கப்படவில்லை. விஷ்ணு என்னும் பெயர் விண் என்னும் தமிழ் அடியாகப் பிறந்ததாகலாம். சிவன், விஷ்ணு, அம்மன், என்போர் இன்று இந்திய மக்களின் சிறந்த கடவுளராவர். இருடிகளுக்கு இவர்கள் சிறு தெய்வங்களாகக் காணப்பட்டனர்; இருடிகள் விருப்பக் குறைவோடு இவர்களைத் தமது தெய்வங்களோடு சேர்ந்தார்கள்; ஆனால் மக்கள் அக்கடவுளரை வணங்கினர்; அதனால் அவை பெரிய தெய்வங்களாயின.

ஆரியரின் வருணன் என்னும் கடவுட்பெயர், விரி என்னும் அடியாகப் பிறந்ததெனக் கூறுவர் கோவின் என்னும் ஆசிரியர்[3]

---

[1] ibed—P. 125 & 126

Civa is a god unknown to the Vedas; his name is a word of not frequent occurrence in the hymns, indeed, but means simply 'prosperous'; not even in the Atharvan it is the epithet of a particular divinity, or distinguished by the useage, from any other adjectives. The precise relation between Civa and Rudra is not yet satisfactory traced out—

—Oriental and linguistic studies P. 30–William Dwlight whitney—

[3] A history of Indian literature—P. 52—Herbert H. Goven

பசு இறைச்சி குதிரை இறைச்சிகள் ஆரியருக்கு விலக்கு இல்லை

வேதகால ஆரியர் இறைச்சி வகைகளைத் தாராளமாகப் புசித்தார்கள். அவர்களின் உணவில் இறைச்சி வகையே முதன்மையாயிருந்த தென்பதைப்பற்றி ஒருவரும் ஆச்சரியமுற வேண்டியதில்லை. வெள்ளாடு, செம்மறியாடு, பசுக்கள், எருமைகள் யாகங்களிற் கொல்லப்பட்டன. அக்கினி, பசுக்களைப் புசிப்பவன் என்று வேதம் கூறுகின்றது. பாரத்துவாசர் தனக்கு உணவு வேண்டுமென்று இந்திரனைத் துதித்தார். அவர் உணவில் பசு முதன்மையுடையது. முக்கியமான விருந்து வந்தால், பெரிய மாடு அல்லது பெரிய ஆட்டைக் கொல்லும்படி சதபதப் பிரமாணங்கூறுகின்றது. அரசன் அல்லது பெருமகன் ஒருவன் விருந்தாக வந்தால், பெரிய எருதை அல்லது மலட்டுப் பசுவைக் கொல்லவேண்டுமெனவும் அந்நூல் கூறியுள்ளது.

இந்திரனுக்கு எருதுகள் பலியிடப்பட்டன. சமைக்கப்பட்ட மாட்டு இறைச்சியில் இந்திரனுக்கு மகிழ்ச்சி உண்டு. எருமைகளும் அவனுக்குப் பலியிடப் பட்டன. அவைகளின் இறைச்சியைச் சமைத்து இந்திரனுக்குப் படைத்தபின், வழிபடுவோர் அதனை உண்டனர். சில சமயங்களில் முந்நூறு எருமைகளுக்குமேல் பலியிடப் பட்டன. ஒருவர் இறந்தால் உடலைக் கொளுத்துவதன் முன் பசுவைக் கொன்று அதன் இறைச்சியால் அது மூடப்பட்டது. குதிரைகளும் யாகத்திற்குக் கொல்லப் பட்டன. அதன் இறைச்சியை வறுத்தும் அவித்தும் கடவுளுக்குப் படைத்தபின், அடியவர் அதனை உண்டு சோம இரசத்தையும் பருகினர். இறைச்சியை விற்பனை செய்யும் கடைகளும் இருந்தன. பாரதம், நாளொன்றுக்கு 2000 பசுக்களைக் கொன்று பலருக்கு விருந்து

அழித்துவந்த இரந்தி தேவரைப்பற்றிக் கூறுகின்றது! புத்தர் தோன்றிக் கொல்லாமையைக் கடியும் வரையில் ஊன் உணவு கொள் நம் வழக்கு, வடநாட்டவர் எல்லோரிடையும் இருந்து வந்தது. வேதகால ஆரியர், மாட்டு மாமிசம் உண்ணுதல் இழிவு என்று கருதவில்லை. இருக்கு வேத காலத்தின் கடைப்பகுதியில் பசு, எருதுகளைப்பலியிடுவதைப்பற்றி வெறுப்பு உண்டாயிருந்தது.

ஆரியர் இவ்வாறு செய்யும் யாகங்களுக்கு அசுரர் எதிராக இருந்து வந்தனர். அவர்கள் அவ்வகை யாகங்களை வலிமையால் தடைசெய்ய முயன்றுவந்தார்கள். யூபத்தில் மிருகங்கள் கட்டப்பட்டதும், அசுரர் அதனை நோக்கி வந்தார்கள். ஆரியர் யாகச் சாலையைச் சுற்றி ஒன்றன்பின் ஒன்றாக மதில்போல நெருப்பை வளர்த்து, அசுரரை அணுக முடியாமற் செய்தனர். இராவணாதியோரும் ஆரியமுனிவர்கள் செய்யும் யாகங்களை அழித்து வந்தார்கள் என இராமாயணத்திற் படிக்கிறோம்.

கிருட்டிணர்கள்

வேத காலத்தில் இந்திரனுக்குப் பகைவராகிய கிருட்டிணர்கள் இருந்தார்கள். கிருட்டிணர் என்பது ஒரு மக்கட் கூட்டத்தினருக்குப் பெயராகவிருந்தது. இக் கூட்டத்தினரிடையே தேவகியின் புதல்வனான கண்ணன் தோன்றியிருத்தல் கூடும். கிருட்டிணர்களுக்குத் தலைவனான கிருட்டிணன் அம்சுமதி (யமுனை) ஆற்றங் கரையில் பத்தாயிரம் வீரருடன் இருந்தான் என்று இருக்கு வேதம் கூறுகின்றது. ஆரியருக்காக, இந்திரன் கிருட்டிணராகிய பகைவரை அழித்தான். இந்திரன் 50,000 கிருட்டிணரைக் கொன்றான் என்று வேதம் கூறுகின்றது. கிருட்டிண இந்திரரின் போர்கள், வேதகாலத்தில் தமிழருக்கும் ஆரியருக்கும் நிகழ்ந்த போர்களைக் குறிப்பிடுகின்றன.

தாசுக்கள்

தாசுக்கள் ஆரியரின் விரோதிகள் என்றும், அவர்களுக்கும் ஆரியருக்கும் போர்கள் நிகழ்ந்தன வென்றும் வேதங்களைக் கொண்டு அறிகின்றோம். தாசுக்கள் கறுப்பு நிறத்தினர் எனப்படுகின்றனர். இவர்கள் ஆரியரின்கடவுளரை வழிபட்டிலர். தாசுக்கள் என ஆரியராற் கூறப்பட்டோர், இந்தியப் பூர்வ மக்களே என ஆராய்ச்சியாளர் கூறியுள்ளார்கள். தாசுக்கள் பட்டினங்களில் வாழ்ந்தார்கள். அவர்களுள் பல அரசர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களிடத்தில் திரண்ட செல்வம் இருந்தது. பசுக்கள், குதிரைகள், தேர்கள் முதலியவை அவர்களின் செல்வங்கள். நூறு கதவுகளுள்ள நகர்களுள் வைத்துக் காக்கப்பட்டன. இந்திரன் அவைகளைக் கவர்ந்து, தன்னை வழிபடுவோராகிய ஆரியருக்குக் கொடுத்தான். தாசுக்கள் மிகவும் செல்வம் உடையவர்களாகவும், சமவெளிகளிலும் மலைகளிலும் நிலமுடையவர்களாகவும் இருந்தனர். அவர்கள் பொன் அணிகளை அணிந்தனர். அவர்களுக்குப் பல கோட்டைகள் இருந்தன. தாசுக்கள் பொன் வெள்ளி இரும்பு முதலியவைகளாலமைத்த கோட்டைகளில் வாழ்ந்தார்கள். இந்திரன் தேவதாசர்களாகிய ஆரியருக்காகத் தாசுக்களின் நூறு கற்கோட்டைகளை அழித்தான். அக்கினி அவனுக்குத் துணையாகத் தாசுக்களின் பட்டினங்களை எரித்தான். ஆரியரிடமிருந்து கவர்ந்த மாடுகளை வைத்திருந்த மறியற் கூடங்களைப் பிரகஸ்பதி உடைத்தெறிந்தார். தாசுக்கள் போரில் தேர்களைப் பயன்படுத்தினர். தாசுக்கள் ஆரியரின் யாகங்களை அழித்து, ஆரியரின் தெய்வங்களுக்காக வைக்கப்பட்டிருந்த மதுவைப் பருகினார்கள்.

பாணியர் (Panis)

பாணியர் என்னும் ஒரு வகுப்பினரைப் பற்றியும் வேதங்கள் கூறுகின்றன. பாணியர் என்போர் வணிகராகிய திராவிட மக்கள் எனப்படுகின்றனர். தாசுக்களை ஒப்ப, இவர்களும் ஆரியரின் பகைவராயிருந்தனர். பாணியர் எனப்பட்ட மக்களே மத்தியதரைக் கடலின் மேற்குக் கரை ஓரங்களிற் குடியேறிப், பினிசியர் என்னும் பெயர் பெற்றனர் எனச் சில வரலாறாசிரியர்கள் கருதுகின்றனர். பினிசியரின் எழுத்து மொகஞ்சதரோ எழுத்துக்களின் திரிபாகிய பிராமி எழுத்துக்களினின்றும் பிறந்தது என்று ஆராய்ச்சியாளர் கண்டுள்ளார்கள்.

பிராமணங்கள்

வேதங்களிலுள்ள பாடல்கள் மந்திரங்கள் எனப்படும். மந்திரங்களாகிய பாட்ல்கள் செய்யப்பட்டதன் பின்பு, கிரியைகள் வளர்ந்தன. ஆகவே மந்திரங்கள் கிரியைகளுக்கு ஏற்ற முறையில் பல தொகுப்புக்களாகத் தொடுக்கப்பட்டன. அத்தொகுப்புக்களுக்குச் சங்கிதை என்று பெயர். பிராமணங்கள் என்பன கிரியை முறைகளை விளக்கி எழுதப்பட்ட வசனபாகங்கள். இவைகளும் வேதங்களுட் சேர்க்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே வேதங்களில் மந்திரம் பிராமணம் என இருபகுதிகள் உள்ளன. ஐரோப்பிய நாடுகளிற் சென்று குடியேறிய ஆரியர்களுக்கு வேதங்களும், மந்திரங்களும், பிராமணங்களும் இல்லை. இந்திய நாட்டுக்கு வந்த ஆரியருக்கு இவைகள் இருக்க வேண்டிய காரணம், அவர்கள் இந்தியாவில் வாழ்ந்த பூர்வ மக்களிடத்திற் காணப்பட்டன போன்றவற்றைத் தாமும் பின்பற்றிச் செய்துகொண்டமையினாலே யாகும்.

"நிலத்தியல்பா னீர்திரிந் தற்றாகு மாந்தர்க்
கினத்தியல்ப தாகு மறிவு (குறள்-452)

பிராமணக்கிரியை முறைகள், திராவிடமக்களின் ஆகமக்கிரியைகளைப் பின்பற்றிச் செய்யப்பட்டன வென்பது ஆராய்ச்சி வல்லார் கருத்து.*

[1]"ஆரியர் சுற்லெச் என்னும் ஆற்றைக் கடப்பதன் முன், அவர்களின் சமயம் பூர்வமக்கள் கொள்கைகளோடு கலக்கவில்லை என்பது உண்மையே. பிற்காலச் சம்கிதை களையும் பிராமணங்களையும் குறித்து அவ்வாறு கூற முடியாது." ஹி. ஆர். ஹன்ரர்.

பிராமணங்களைப் பயின்ற சிலர், அரசருக்கும் செல்வருக்கும் புரோகிதராயிருந்து யாகங்களை நடத்தினர். வேதபாடல்களை நோக்கும்போது அவை யாகங்களுக்காகவே செய்யப்பட்டனவாகத் தெரிகின்றது. யாகங்களைப் புரோகிதராக இருந்து செய்யும் மக்களே வேதங்களைப் பயின்றனர்; பின்பு அத்தொழில் பரம்பரைத் தொழிலாக மாறியதால், அவர்கள் ஒரு சாதியாராகப் பெருகினர். அவர்களே பிராமணராவார். அவர்கள் மறு பிறப்பைப்பற்றி அறிந்திருக்கவில்லை. ஆகவே அதனை அடிப்படையாகக் கொண்ட தத்துவ அறிவும் அவருக்குத் தெரியாதிருந்தது.[2]

---

*The living Hindu religions of today from Cape Comorin to the remote corners of Tibet is essentially Tantric. Even the genuine Vedic rites that are preserved and are supposed to be derived straight from The Vedas *e. g* Samdya have been modifed by the additon of the Tantric practices—Outline of philosophy—P. 130-P. T. S. Iyengar

[1]Riddle of Mohanjo Daro—New Review VOL. III [2]The Rig-veda coitains no traces of the beyoud; a Couple of passages in the last book which speak of the soul of the dead man as going to the waters on plants. It seems handly likely that so for reaching a theory should have been developed from the stray fancies of one or two later Vedic poets. It seems more probable that Aryan settlers received the first impulse in the direction from the original inhabitants of India—Sanskrit Literature P. 387. Prof Macdonell.

ஆரணியகங்கள்

பிராமணங்கள் தோன்றியபின் ஆரணியகங்கள் தோன்றின. ஆரணியகங்கள் என்பவை, பிராமணர் காட்டில் வாசம் செய்யும்போது படிக்கவேண்டியவை. பிராமணங்களில் காணப்படும் கிரியைகளும் இன்னொருவகையான கருத்துக் கொடுக்கும் பொருட்டு இவை தொடக்கத்தில் எழுந்தவையாகத் தெரிகின்றன. பிரிண்ட ஆரணியத்தில் காணப்படும் ஒன்றை இங்கு எடுத்துக் காட்டாகத் தருகின்றோம்.[1]

ஓம், விடியற்காலம் யாகக் குதிரையின் தலை; சூரியன் அதன் கண்; வாயு அதன்மூச்சு; அதன் வாய் எங்கும் நிறைந்த நெருப்பு; ஆண்டுகள் அதன் உடல்; வானம்முதுகு; வெளி வயிறு; பூமி பாதங்கள்: துருவங்கள் இடுப்புக்கள்; அதன் இடையேயுள்ளவை விலாக்கள்; பருவகாலங்கள் உறுப்புக்கள்; மாதமும் அதன் பக்கங்களும் மூட்டுக்கள்; இரவும்பகலும் கால்கள்; நட்சத்திரங்கள் எலும்புகள்; முகில்கள்தசை; பாலைவனங்கள் உணவு; ஆறுகள் குடர்; மலைகள் பித்தப்பையும் மூச்சுப்பையும்; பூண்டுகளும் மரங்களும் மயிர்கள்; உதயமாகும் ஞாயிறு முன்பக்கம்; படும் ஞாயிறு பின்பக்கம்; அதன் கொட்டாவி மின்னல்; கனைப்பு இடி; மூத்திரம் மழை; சத்தம்பேச்சு; பகல் யாகப் பாத்திரம்போல் எழுந்து முன்னே நிற்கின்றது, அதன் பிறப்பிடம் கீழ்கடல்; இரா யாக பாத்திரம்; அதன் பிறப்பிடம் மேல்கடல்; இராப்பகல் என்னும் யாகப் பாத்திரங்கள் குதிரையைச் சூழ்ந்துள்ளன; பந்தயக் குதிரையைப் போல அது தேவரைக் கொண்டு செல்கின்றது; போர்க் குதிரையைப் போலக் கந்தருவரைக் கொண்டு போகின்றது; வேகமான குதிரையைப்போல இராக்கதரைக் கொண்டு போகின்றது. சாதாரண குதிரையைப் போன்று மனிதரைக் கொண்டு செல்கின்றது. கடல் அதன் நண்பன். அது அதற்குப் பிறப்பிடம்.

---

[1]The System of the Vedanta—P. 8-or Paul Deussen

பிராமணங்களில் கூறப்படும் கிரியைகளால் பயனில்லை எனக்கண்ட பிராமணர், ஆரணியகங்கள் மூலம் பிராமணக் கிரியைகளுக்கு வேறு பொருள் கற்பிப் பாராயினர். இதனால் அவை பிராமணங்களுக்கு மாறு பட்டனவாயிருந்தன.[1] ஆரணியகங்கள் தோன்றிய பின்பு உபநிடதங்கள் எழுந்தன. இருக்கு வேத காலத்தில் காட்டில் சென்று தவஞ் செய்தலாகிய வழக்கு ஆரியருக் கிடையில் காணப்படவில்லை யெனத் தத்தர் கூறுகின் றார். இவ்வழக்கம் ஆதிக் குடிகளிடத்திற் காணப்பட்டி ருக்கலாம் அதனைப் பின்பற்றியே ஆரியப் பிராமணரும் முதுமைக் காலத்தில் காட்டில் சென்று தவஞ்செய்தாரா கலாம். முதுமையில் தனிமையிலிருந்து தவஞ் செய்தல் தமிழர் வழக்கு எனத் தொல்காப்பியங் கூறுகின்றது. ஆரிய இருடிகள் காட்டிலிருந்து ஏதோ மந்திர வித்தை போன்றவைகளைப் புரிந்து அரசரையும் பொது மக்களையும் தமக்கு அஞ்சும்படி செய்தனர். இருடி, முனிவரைக் கண்டால் அரசரும் பிறரும் சாபங்களுக்கு அஞ்சி அவர்கள் வேண்டுவன புரிந்தார்கள் எனப் புராணங்கள் கூறுதல் காண்க. தென்னாட்டு முனிவர் வடநாட்டு முனிவர் போன்றவர்களல்லர் என்றும், அவர் கள் யாருக்கும் அஞ்சுவதில்லை என்றும், அவர்களைக் கண்டு எவரு மஞ்சுவதுமில்லை என்றும், விண்டர்நிற்ச் (Winternitz) என்னும் சேர்மன் ஆசிரியர் கூறுவர்.

உபநிடதங்கள்

உபநிடதங்களே தமிழர்களின் மறை. உபநிடதங் களிற் கூறப்படும் ஞானங்கள் ஏட்டில் எழுதப்பட்டிருக்க வில்லை. அவை குருமாணாக்கர் முறையில் தலைமுறையாக வந்தது. உபநிடதப்பொருள்களைப் பிரமணர் அறிந் திருக்கவில்லை. உண்மை ஞானத்தை தேடி அலைந்து

[1] Wisdom of the East—P .13—L. D. Barnett M. A. Litt. D

இிந்த பிராமணர் அரசவகுப்பினர் பாதங்களில் மாணக்கராக இருந்து உபநிடத ஞானங்களைக் கற்றனர்[1] தாம் கற்றறிந்த பொருள்களை அவர்கள் நூல்களாகச் செய்து அவைகளுக்கு உபநிடதம் எனப் பெயரிட்டனர். உபநிடதம் என்பதற்குக் கிட்ட இருந்து கேட்கப்படுவது என்று பொருள். இரகசியம் எனவும் அது வழங்கும். உபநிடதங்கள், உயிர் உலகம் கடவுள் என்னும் முப் பொருள்களைப் பற்றி ஆராயும் நூல்கள். உபநிடதங்கள் பிராமணங்கள் ஆரணியகங்களை ஒப்ப வேதங்களோடு சேர்க்கப்பட்டது. உபநிடதங்களுக்கு வேதமுடிவு என்பது பொருள். வேதங்களைப் பிராமணன் ஆசானாயிருந்து மற்ற உயர்ந்த வருணத்தவர்களுக்குக் கற்பிக்கலாம். பெண்களும் சூத்திரரும் வேதங்களைப் படிக்கவும் கேட்கவும் ஆகாது. உபநிடத ஞானங்களின் அரச வகுப்பினரும், பிறரும், பெண்களும் திறமையுடையவர்களாயிருந்தனர். ஆராய்ச்சியாளர் உபநிடதங்கள் தமிழருடையதே என முடிவு செய்துள்ளார்கள். உபநிடத ஞானமே புத்த சைன மதங்களுக்கும் சாங்கியம் முதலிவைகளுக்கும் அடிப்படை. அக்பர் காலத்தில் அல்லா உபநிடதம் என ஒரு உபநிட்தமும் செய்யப்பட்டது. காலந்தோறும் பல உபநிடதங்கள் எழுதப்பட்டன.

---

[1]—indications intimate that the real guardians of these thoughts were not originally the priestly caste, absorbed in the ceremonial, but rather the caste of the Kshatriyas. Again and again in the upanishads we meet the situation that the Brahman begs the Kshatrya for instruction which the latter after several representations of the unseemliness of such a proceeding imparts to him—The system of vedanta—Dr. Paul Deussen.

புராணங்கள்

புராணங்கள் என்பன கோயிற் பூசகராலும், பிராமணராலும் பொதுமக்களின் அறிவை மழுக்கித் தாம் நல்வாழ்வு அடையும்படி எழுதி வைக்கப்பட்ட பொல்லாத பொய் நூல்கள். இதனைப்பற்றி அதிகம் கூறவில்லை. எடுத்துக் காட்டாக இங்கு ஒன்று தருகின்றோம். இது மச்சபுராணத்தில் சிவன் கூறியதாகச் சொல்லப்படுகின்றது.

" இராக்கதர் அசுரர், தைத்தியர் தானவர் ஒரு புறமும், தேவர் ஒருபுறமுமாக நின்று பொருதபோரில் ஆயிரக் கணக்கான தானவர் அசுரர் முதலியோர் மாண்டனர். இந்திரன், தானவர் ஆதியோரின் மனைவியரை நோக்கிப் பின்வருமாறு கூறுகின்றான். நீங்கள் அரசரையும் உங்கள் எசமானவரையும் சூத்திரரையும் ஒரேவகையாகக் கருதி ஒழுகவேண்டும். அப்பொழுதுதான் உங்களுக்குச் செல்வம் உண்டாகும். வறிய ஆடவராயினும் போதுமான பொருள் கொண்டுவந்தால் அவர்களுடன் கூடிக் குலாவவேண்டும்; கெம்பீரமாக வருபவர்களுக்குப் போகம் கொடுத்தல் ஆகாது. நீங்கள் பிதிர்களையும் தேவர்களையும் வழிபடும்போது, பொன், தானியம், பசு, நிலம் முதலியவைகளைப் பிராமணருக்குத் தானமாகக் கொடுக்க வேண்டும். பிராமணர் சொல்வதுபோல எல்லாரும் கேட்டு ஒழுகவேண்டும். நீங்கள் கடைத்தேற வேண்டுமாயின், கட்டாயமாக ஒழுகவேண்டிய சில விதிகளைக் கூறுகின்றேன். நீங்கள் வாழ்க்கையின் துன்பக்கடலைத் தாண்டுவதற்கு வேதங்களைக் கற்றறிந்தவர். வகுத்துள்ள சட்டம் வருமாறு: பெண்களாகிய நீவிர் ஞாயிற்று வாரத்தில் இலை குழை அவித்த நீரில் நீராடவேண்டும். பின்பு வேதாந்தம் அறிந்த கட்டழகனுகிய பிராமணனைச் சந்தனம், பூ, வாசப்புகை என்பவைகளை வைத்து வழிபடவேண்டும். பின்பு சில பிராமணருக்குப் பச்சை அரிசியும், முட்டி நிறைந்த வெண்ணெயும் கொடுக்க வேண்டும். முன் கூறிய வேதாந்த மறிந்த பிராமணனுக்கு நல்ல விருந்து இட்டு, அவனைக் காமனுகக் கருதி வழிபடவேண்டும்.

அப்பிராமணனுக்குப் போகத்தில் எப்படி இச்சையோ, அப்படி யெல்லாம் புன்முறுவலோடு அவனைத் திருப்தி பண்ணவேண்டும். இவ்விரதம் பிடிப்பவள் பதின்மூன்று மாதம் பிராமணருக்குப் பச்சையரிசியும், முட்டிநிறைந்த வெண்ணெயும் கொடுத்து வர வேண்டும். அக்கால முடிவில் அவனுக்கு மெத்தைதலையணை, படுக்கைக்கு விரிக்கும் துப்பட்டி, விளக்கு, மிதியடி, செருப்பு, இருப்பதற்குப் பாய் முதலியவைகளைத் தானமாக வழங்க வேண்டும்.

பின்பு பிராமணனையும் மனைவியையும் அழைத்துப் பொன் நூல், மோதிரம், பட்டாடை, பொன்வளை, பூமாலை, சந்தனம் முதலியவைகளைக் கொடுத்து அவர்களைக் கனம்பண்ணி வழிபட வேண்டும். பின்பு தங்கத்தினால் கல்வைத்த காமன், இரதி என்னும் பாவைகளைத் தட்டத்தில் வைத்து, இனிப்புப் பண்டங்கள், பால் மாடு, வெண்கலப் பாத்திரம், கருப்பங்கழி, என்பவைகளை வைத்துக் கொடுக்கவேண்டும். அப்போது விட்டுணு மகிழ்ந்து வேண்டியவைகளைக் கொடுப்பார்.

பின்பு அவனைச் சுற்றிவந்து கும்பிட்டு அவனை வீட்டுக்கு அனுப்பவேண்டும். படுக்கை முதலியவைகளை அவன் வீட்டுக்கு அனுப்பி வைக்கவேண்டும். அதுமுதல் ஞாயிற்றுக்கிழமை தோறும் கூடிச் சுகம் அனுபவிக்க வரும் பிராமணனை மரியாதை செய்து கனம்பண்ணவேண்டும். இப்படிப் பதின்மூன்று மாதங்களுக்கு அவனைத் திருப்தி பண்ணவேண்டும். அந்தப் பிராமணனுடைய விருப்பத்தின்பேரில் இன்னொருவன் வந்தால் ஐம்பத்தெட்டு வில்லைகளாலும் அவனை மகிழ்விக்க வேண்டும்.

வியபிசாரிகளுக்குப் பாவம் உண்டாக மாட்டாத அரிய விரதத்தைப்பற்றி உங்களுக்குச் சொன்னேன். இதனையே இந்திரன் தானவர்களின் மனைவியருக்குச் சொன்னான் (என்று சிவன் சொன்னார்) ஓ அழகிய பெண்களே! இவ்விரதம் பாவங்களை ஓட்டிப் பல நன்மைகளைத் தரவல்லது. நீங்கள் நான் சொன்ன வண்ணம் செய்ய வேண்டும் என்று விரும்புகிறேன்.

அமாவாசையின் பின் ஆறுவது நாள் பிடிக்கும் விரதத்தில் பிராமணரைப் பக்தியோடு வழிபட வேணடும். வழி

படுமின்றவள் படுக்கைக்குப் போகுமுன் பசு மூத்திரம் குடிக்க வேண்டும். காலையில் எழுந்து குளித்துத் தோய்ந்தபின் பிராமணருக்கு விருந்திட வேண்டும். பின்பு அவர்களுக்குப் பொன்னாற் செய்த தாமரைப் பூ கொடுக்கவேண்டும். அதோடு ஒரு சிவப்புப் பட்டாடையும் தானம் பண்ணவேண்டும்.[1] —மச்ச புராணம்.

இவ்வகையான விரதத்தை எவர் முன்னிலையிலாவது ஒருவர் இன்று சொன்னால், அவர் தண்டனையடையாமல் தப்பிவருவது அரிது. இவ்வகை நீதியையும் விரதத்தையும் கடவுள் சொன்னார் எனக் கூறும் நூலைப்பற்றி நாம் கூறுவதற்கு ஒன்றுமில்லை.

கணவனிறந்த பெண்களை உயிரோடு கொளுத்தும்படி கூறும் வேத மதம்

இறந்தவர்களோடு அவர்கள் பயன்படுத்திய பொருள்கள், அடிமைகள், நாய்கள், குதிரைகளையும் உடன் வைத்துப் புதைத்தல் அல்லது கொளுத்தலாகிய வழக்கு இவ்வுலக் மக்கள் பலரிடையில் காணப்பட்டது. இதற்குக் காரணம், அக்கால மக்கள் இறந்தவர்களின் மறு உலகத்துணைக்கு அப்பொருள்களும், பிறவும் பயன்படும் என்று கருதினமையாகும். மக்கள் அறிவு வளர்ச்சியடைத்த காலத்தில், பெண்கள் சிலர் கணவர் இறந்தபோது தீயில் பாய்ந்து தற்கொலை புரிந்து கொண்டார்கள். அவர்கள் தற்கொலை செய்ய வேண்டும் என்னும் கட்டாயம் இருக்கவில்லை. கிரியைகளையே தமது வாழ்க்கைப் பிழைப்பாகக் கொண்டிருந்த பிராமணர், கணவர் இறந்தபோது பெண்கள் சிலர் தற்கொலை புரிவதை வாய்ப்பாகக் கொண்டு, அவ்

[1] Matsya purana chaper L X X I p p. 213,213,222—Sacred books of the East edited by Basu I. M. S.

[2] The burning of widows—William Johns—1816

வாறு செய்வதற்குச் சில கிரியைகளை வகுத்துத் தமது சமய நூல்களிலும் அதனை வற்புறுத்தி எழுதிவைப்பாராயினர். அதனால் காலத்தில், கணவனை இறந்த பெண்கள், தற்கொலை புரியவேண்டும் என்னும் கட்டாயம் உண்டாயிற்று. பெண்கள் தமது உயிருக்கஞ்சியும், தீயில் உயிரோடு வேகப்போகும் துன்பத்துக்குப் பயந்தும், கதறித் துடிக்கத் துடிக்க அவர்கள், வலிதில் பிடித்து இழுத்துக் கணவனின் பிரேதத்தோடு கிடத்தித் திமுட்டிக் கொளுத்தப்பட்டார்கள். ஒருவனைக் கொலை செய்தால் இன்று ஆங்கில ஆட்சியில் என்ன தண்டனை விதிக்கப்படுகின்றதென எல்லோரும் அறிந்ததே. இக் கொடிய செயல்களை நேரில் பார்த்த மேல் நாட்டவர்கள் மிகவும் மனவேதனையோடு, பெண்களைப் பிராமணர் தீயிலிட்டுக் கொளுத்தும் கொடுமையைப் பற்றி எழுதியுள்ளார்கள். முதற்கண் ஆரிய நூல்களில் பெண்களைக் கொளுத்துவதற்கு அனுமதிக்கும் சட்டங்கள் சிலவற்றை இங்குத் தருகின்றோம்.

[1]சுருதிசங்கிரகம் என்பது பிராமணரின் சாத்திரங்களிலிருந்து திரட்டப்பட்ட சட்டங்கள். அந்நூலிலிருந்து 1799-ல் விதவைகளைக் கணவனோடு உடன்கட்டை ஏற்றுவதற்கு அனுமதிக்கும் சட்டங்கள் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவற்றுட் சில பின் வருவன:

கணவன் இறந்த பின்பு அவனோடு நெருப்பில் எரிந்து இறக்கின்றவள் சுவர்க்கத்தை அடைகின்றாள். கணவன் இறக்கும்போது அவள் ஒரு நாள் வழிப்பயணத்துக்கு அப்பால் இருந்தால் பிரேதத்தை எரிக்காமல் ஒரு நாள் பொறுத்திருக்கலாம்—அங்கிரர்.

மனைவி கணவனோடு உடன்கட்டை ஏறினால், அல்லது தற்கொலை செய்துகொண்டால், அவளுடைய சுற்

[1] Burning of widows—wielliam johns—1816

றந்தினர் மூன்று நாள் தீட்டுக் காக்கவேண்டும். அதன் பின்பு சிரார்த்தம் செய்யவேண்டும். அவள் உடனே கணவனின் மரணத்தைப் பற்றி அறியாவிட்டாலும், உடன்கட்டை ஏருவிட்டாலும், தீட்டுக்குரிய நாட்கள் கழிந்த பின் நெருப்பில் விழுந்து இறந்து போகவேண்டும். அவள் அவ்வாறு தனியே இறந்தால் மூன்றுநாட் கழித்து சிரார்த்த பிண்டம் போடவேண்டும்—இருக்கு வேதம்.

ஒருவன் வறியவனுக அல்லது பாவியாக இருந்த போதிலும் மனைவி உடன்கட்டை ஏறினால், அவனுடைய பாவங்கள் உடனே பறந்து போகும். மனைவி கருப்ப மாக இருந்தாலும், குழந்தையுடையவளா யிருந்தாலும் அவள் கணவனுடன் இறக்கவேண்டியதில்லை. குழந்தை யைப் பாதுகாப்பதற்கு வேறு யாரேனும் இருந்தால், அவள் உடனே உடன்கட்டை ஏறலாம். ஒருத்தி பிரே தத்தைக் கொளுத்தும் விறகின் மேல் ஏறிச் சாவுக்குப் பயந்து தப்பி ஓடினால், அவள் பிரசாபதியா என்னும் கடிய விரதம் பிடிக்கவேண்டும்—விட்டுணு புராணம்.

மனித உடலில் 35,000,000 மயிர்கள் உள்ளன. மனைவி கணவனோடு உடன்கட்டை ஏறினால், உடலில் எத்தனை மயிர் உள்ளனவோ, அவ்வளவு காலம் அவள் மோட்சத்தில் இருப்பாள். பாம்புப்பிடாரன் எப்படிப் பாம்பைப் புற்றிலிருந்து இழுத்தெடுக்கிறனே, அப் படியே உடன்கட்டை ஏறிய பெண் கணவனை நரகத்தி லிருந்து இழுத்தெடுக்கிறுள். அவள் தனது கணவனுடைய குடும்பத்தினர், தாய், தந்தை முதலிய வர்களைப் புனிதமடையும்படி செய்கிறுள். உத்தம பெண்ணுக்குக் கணவனோடு இறப்பதைவிடச் செய்யத்

தக்க வேறு நல்ல செயல் யாதும் இல்லை. எல்லாப் பிறவிகளிலும் கணவனோடு இறப்பவள் பெண் விலங்காகப் பிறக்கமாட்டாள்—அங்கிரர்.

கணவன் இன்னொரு தேசத்தில் இறந்தானானால் மனைவி, அவனுடைய செருப்பை எடுத்து மார்போடு வைத்துக் கட்டிக்கொண்டு நெருப்பில் விழக்கடவள்—பிரம புராணம்.

ஒருத்தி கணவனோடு உடன்கட்டை ஏறினால் அவள் மூன்றரைக்கோடி ஆண்டுகள் சுவர்க்கத்தில் இருப்பாள். அப்படி அவள் சாகாவிட்டால் அவள் தனது கற்பைக் காக்கவேண்டும். அல்லாவிடில் அவள் நரகத்துக்குப் போவாள்—ஆரிய நீதி சாத்திர பண்டிதர்.

வில்லியம் யேம்ஸ் என்பவர் "விதவைகளைத் தீயிலிடுதல்" என்னும் நூலில் எழுதியிருப்பது வருமாறு:

"சில இடங்களில் கருப்பவதிகளும், பருவம் அடையாத பெண்களும் எரிக்கப்பட்டார்கள். அவர்கள் மயக்க மருந்து கொடுத்தபின், மயக்கத்திலிருக்கும் போதே கட்டையில் வைத்துக் கொளுத்தப்பட்டார்கள். உடன்கட்டை ஏற்றும்போது அவள் எழுந்து ஓடிவிடாதபடி, பிராமணர் அவள் அரையிற் கயிறுமாட்டிக் கட்டிவிடுகிறார்கள். தீக்கொளுத்தும்படி கூறினதும், உடனே பிராமணர் தீக்கொளுத்தி விடுகிறார்கள். பக்கத்தே நிற்பவர்கள் எல்லோரும் நெய்யை நெருப்பில் சொரிவார்கள். எரிந்து முடிந்தவுடன் பிராமணர் சாம்பலைக் கிளறிப் பெண் அணிந்திருந்த நகைகளைப் பொறுக்கி எடுத்துக் கொள்ளுவார்கள். அவை அவர்களுக்கே உரியது." 1924-ல் மார்வாரில் இராசா அசிற்சிங் இறந்தபோது அறுபத்து நான்கு பெண்கள் கட்டை

யில் ஏறினார்கள். இராசா பட்சிங் நீரில் அமிழ்ந்தியபோது 84 பெண்கள் கட்டையில் ஏறினார்கள். 1611-ம் 1620-ம் மதுரை நாயக்கர் இறந்தபோது முறையே 400, 700 பெண்கள் கட்டை ஏறினார்கள். கட்டை கிடங்குக்குள் அடுக்கப்பட்டது. இவ்வாறு செய்வது உடன்கட்டை ஏற்றப்படும் பெண்கள் தப்பி ஓடாமல் இருப்பதற்காகும். கூர்ச்சரத்தில் 12 அடி சதுரமான கொட்டிலில், பிணம் கொளுத்தப்பட்டது. உடன் கட்டை ஏறும் பெண் கொட்டிற்கால் ஒன்ருேடு கட்டப்பட்டாள். வங்காளத்தில் பெண்கள் தரையில் முளை அடித்துக் கட்டப்பட்டார்கள். சில சமயங்களில் உடன்கட்டை ஏற வரும் பெண்கள் முதுகுகாட்டி ஓட்டம் எடுப்பதுமுண்டு அவ்வகையினர் தீண்டாதவர்களாகக் கருதப்பட்டனர். அவர்கள் குடும்பத்தில் மறுபடியும் அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்கள். இவ்வாறு ஓடும் பெண்களைக் கொண்டு போவதற்கு புலையர் கூட்டமாக வந்து நிற்பதுண்டு. சில ஐரோப்பிய வணிகர் அவ்வாறு ஓடுகின்றவரைக் காப்பாற்றி மணஞ்செய்து கொள்வதுண்டு. வில்லியம் பென்ரிக் என்பவர் இவ்வழக்கத்தைத் தடுக்கும் சட்டத்தை 1829-ல் வெளியிட்டார். 800 பிராமணர் இது சமயத்துக்கு மாருனது என்று சொல்லிக் கையெழுத்திட்டுப் பிறிவிக்கவுஞ்சிலுக்கு அப்பீல் செய்தார்கள். அவ்வப்பீல் 1832-ல் தள்ளப்பட்டது. பிராமணர் இவ்வழக்கத்தை வற்புறுத்தியது கணவனை இழந்த பிராமணப் பெண்களின் ஒழுக்கத்தைக் காப்பாற்ற முடியாமையால் ஆகும்.[2] கேட்டால் திடுக்கிடும் பல நிகழ்ச்சி

---

[1] The position of women in Hindu civilization—Dr. A. S. Altekar. M. A. LL. B. D. Litt.

[2] The reasons for Brahman legislators gradually giving religious sanction to this horrible custom are that porobably they found it more diffcult to prevent moral lapses in widowed women The introduction.

கள் கூறப்பட்டுள்ளன. அவைகள் இச் சிறு நூலில் எழுத இடம்பெறு. இராசாராம் மோகன்ராய் என்னும் அறிவாளி இப்பைத்தியக்காரத்தனத்தை ஒழிக்கப் பெரிது முயன்று வெற்றி பெற்ருர். ஆங்கில அரசாங்கம் உடன்கட்டை ஏறுவதோ, ஏற்றுவதோ சட்டத்துக்கு மாறு என்று விளம்பரஞ் செய்தது.

பிராமணர் தமது சமயம் கெட்டுவிட்டது என்று துடித்துக் கதறினுர்கள். ஆங்கில அரசாங்கம் செவி கொடுத்திலது. இன்று கைம்பெண்கள் உடன்கட்டை ஏருமையால் ஒன்றும் முழுகிப்போகவில்லை. அரசாங்கத்தை எதிர்க்க வலியற்ற பிராமணக்குழாம் உடன் கட்டைக்குப் பதில் தலையை மொட்டை தட்டவேண்டும் எனச் சட்டம் செய்தது. இக் கொடிய சட்டத்தையும் "கிரிமினல் குற்றமாக"க் கொள்ளாமல் அரசினர் இருப்பது வியப்புக்குரியதே. மனித சமூகத்தைக் கெடுக்கும் செயல்கள் எல்லாம் "கிரிமினல்" குற்றங்களாகக் கொள்ளப்படுதல் தகுதி யுடையதாகும்.

> "வள்ளுவர் செய் திருக்குறளை வழுவற நன்குணர்ந்தோர்
> உள்ளுவரோ மனுவாதி ஒரு குலத்துக் கொரு நீதி"
>
> —மனேன் மணீயம்.

Royal Printing Works, Mount Road, Madras. M.S. 175 C. 2000
Published by M Chakravarti Nainar, for C.I.P. House
Q. H. No. M. S. 459 Madras.